

Sủng Phi Lười Biếng Của Vương Gia

Contents

Sủng Phi Lười Biếng Của Vương Gia	1
1. Khai Sứ!!!	1
2. Thương 1	6
3. Thương 2	8
4. Thương 3	11
5. Thương 4	13
6. Thương 5	14
7. Thương 6	17
8. Thương 7	19
9. Thương 8	21
10. Thương 9	23
11. Thương 10	25
12. Thương 11	27
13. Thương 12	29
14. Thương 13	31

Sủng Phi Lười Biếng Của Vương Gia

Giới thiệu

“ Nếu chàng không còn ai bên cạnh, ta nguyện làm nương tử của chàng, mãi mãi không phản bội lời

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sung-phi-luoi-bieng-cua-vuong-gia>

1. Khai Sứ!!!

Chương 1: Nữ nhân lười biếng.

“ Ấy da, có để cho bốn tiểu thư ngủ không hả???” Thanh âm nữ tử mềm mại có chút lười biếng truyền đến,

Hàn Mặc Mặc chu môi nhỏ biếu tình không đồng ý, nàng mặc sức lăn qua lăn lại trên giường, hai mắt nhắm tịt, kiên quyết không chịu thức dậy. Có rất nhiều người tâm tình lúc mới ngủ dậy rất xấu, mà Hàn Mặc Mặc nàng là một trong số đó, mới sáng sớm đã bị làm phiền, đúng là bực mình quá đi mà.

“Tiểu thư, nếu còn không dậy, lão gia nhất định một phát đem tiểu thư gả ra ngoài rồi đó!” Chu Tiểu Hồng chu môi đáp lại, thở dài nhìn tiểu cô nương xinh đẹp động lòng người đang mặc sức lăn lóc trên giường, đúng là, nàng đã hầu hạ tiểu thư từ nhỏ, cũng biết tiểu thư khi mới ngủ dậy tính khí rất xấu, nhưng hôm nay là khác, lão gia đã hạ lệnh phải lôi được tiểu thư từ trên giường xuống, bàn chuyện hôn sự.

“Tiểu Hồng, đi chỗ khác chơi đi, hôm nay ta nhất quyết không ra khỏi giường, đi đi” Hàn Mặc Mặc lắc đầu nguây nguây, kéo chăn lên, một mực tiếp tục đi chơi cùng ngu công.

Chu Tiểu Hồng cười khê một tiếng, hướng chân nhỏ ghé xuống thì thầm “Tiểu thư, nếu tiểu thư tỉnh dậy bây giờ, em nhất định sẽ giúp tiểu thư lấy trộm một ít bột tiêu tụy, đảm bảo không sai!”

“Bột tiêu tụy á???, em nói thật chứ” Hàn Mặc Mặc lập tức bật dậy, bột tiêu tụy của Hoàng lão bà phòng bếp, dù nàng có ngàn vạn lần khóc lóc ỉ ôi năn nỉ gây lười, Hoàng bà bà cũng kiên quyết không thêm để ý. Bột tiêu tụy này có lung khắp mọi nơi mua cũng không có, nghe nói người trong hoàng gia có thứ bột này, lại còn rất nhiều, Hoàng bà bà trước kia là tỷ nữ của quận chúa Tiêu Ninh, là nương của nàng, vì phục vụ rất tốt nên được thưởng một ít bột tiêu tụy, thứ bột này, đúng loại mà nàng đang cần để chế tạo thuốc dụ thú. Ấy da, tiểu thư à, bột người ta dùng để uống trị thương, nàng lại đem đi làm thuốc, Hoàng bà bà rất cứng nung tiểu thư, nhưng thân là con gái duy nhất của tể tướng đương triều, nàng lại ham mê ba thứ chế tạo thuốc dụ thú, suốt ngày cùng đám gia nhân trong nhà đi lên rừng bẫy thú, hại lão gia quát nạt mấy, căn bản đều không khuất phục được đứa con gái này. Cổ nhân đã có câu, nữ tử trong nhà như quả bom nổ chậm, đứa trẻ này cũng đã mười bảy tuổi, không thể để nó rong chơi mãi thế được

Hàn Mặc Mặc là đứa trẻ hết sức thông minh, nàng còn vô cùng cứng đầu cứng cổ, ai nói cũng không thêm bỏ vào tai, chỉ sợ duy nhất nước mắt của mẫu thân. Tiêu Ninh quận chúa ngày xưa được gả vào phủ tể tướng, phụ thân Hàn Mặc Mặc là Hàn Quang Lỗi rất yêu thương nương tử, cả đời chỉ chăm chăm bồi nương tử, không hề có tỷ thiếp, vì vậy mà khi Tiêu Ninh quận chúa khó sinh Hàn Mặc Mặc, ông không biết làm thế nào để cứu nương tử, có vị chân nhân đi qua, quần áo tóc tai bạc phơ nói rằng, ông ta có thể cứu được cả mẹ cả con, nhưng đứa trẻ này khi sinh ra phía sau sẽ có hồng liên (vết bớt nhỏ) tượng trưng cho việc nàng là tiên nữ bị đày xuống hạ giới, số mệnh của nàng sẽ là vương phi trên vạn người, nàng còn là người sẽ giúp phu quân thống nhất thiên hạ, chấm dứt tranh giành đoạt quyền, loạn lạc bờ cõi. Vào năm nàng mười tám tuổi, nhất định phải gả đi cho một vị vương gia, đến lúc đó sẽ có người thích hợp tìm đến. Nói rồi đưa Hàn tể tướng một gói bột nhỏ, hòa cho Tiêu Ninh quận chúa uống, sau đó liền thuận lợi sinh ra tiểu hài tử, vì không muốn nương tử mình sốc, ông liền đem chuyện gặp vị chân nhân giấu đi, nhìn vết hồng liên hình hoa sen phía sau lưng đứa trẻ, ông thở dài, cung đấu thật quá phức tạp, ngàn vạn lần ông đều không muốn đẩy con gái mình vào nơi nguy hiểm như vậy. Số mệnh ư, tất có thể thay đổi, Hàn tể tướng cáo quan, quay về ở vùng quê, tách gia quyến của mình ra khỏi kinh thành.

Hàn Mặc Mặc từ khi sinh ra đã có chút yếu ớt, nhưng lại đặc biệt xinh đẹp, như đoá hoa hồng liên nở hương thơm, ngũ quan thật sự mê người, nàng được mẫu thân, phụ thân cùng các huynh trong nhà rất yêu thương cưng chiều, tuy nhiên vùng quê này lại nổi tiếng phá phách, con gái nhà người ta đến tuổi cập kê thì e thẹn liễu rủ, riêng Hàn Mặc Mặc theo các anh trai từ nhỏ lên tập luyện binh pháp, đến năm lên mười sáu thì bắt tay vào chế tạo mấy loại dược liệu, rồi thuốc dụ thú, nên đối với các vị chức sắc trong huyện, chẳng ai muốn con trai mình rước về một nàng dâu vô phép vô tắc như vậy cả, kể cả nàng có là vị tiểu thư duy nhất của tể tướng đã về hưu cả. Nếu chỉ tính riêng việc táy máy hay phá phách, Hàn Mặc Mặc cũng không gây nhiều tai tiếng như vậy, chẳng qua nàng còn mắc bệnh đặt đầu ngủ đó, ngoài việc đam mê chế tạo dược liệu, Hàn Mặc Mặc còn rất thích ngủ, nói cách khác là yêu ngủ, nếu cả ngày không có nguyên liệu để chế biến thuốc, các huynh vào kinh thành học tập, không có ai cùng nàng đi bẫy thú, Hàn Mặc Mặc khẳng định sẽ nằm trên giường cả ngày. Tiêu Ninh quận chúa quả rất cưng chiều đứa con gái út này, nàng thường đỡ lời cho con gái trước phu quân, nên đối với Hàn Mặc Mặc, nước mắt mẫu thân mới là đáng sợ nhất.

“Đứng thẳng cái lưng lên!” Hàn tể tướng hét ra lửa với nữ nhân có dung nhan động lòng người trước mặt, Hàn Mặc Mặc len lén ngáp một cái, thuận thể đứng nhún chân một cái, liền bị cha phát hiện ra, biểu tình trên khuôn mặt liền ủy khuất, tuy nhiên vẫn cố gắng đứng nghiêm

“Phu quân, Tiểu Mặc còn mới ngủ dậy, đừng thét làm con bé sợ” Tiêu Ninh quận chúa khẽ nhắc nhở phu quân, tỏ vẻ không đồng tình. Hàn Mặc Mặc ánh mắt nhìn mẫu thân long lanh, như con mèo nhỏ đòi chủ nhân thương tình

“Mặc Mặc ngoan đừng sợ, lại ngồi đây với mẫu thân nào” Tiêu Ninh quận chúa thấy đáng vẻ tội nghiệp của con gái cưng, liền liếc ánh mắt sang bên phu quân, người làm chồng vì quá yêu thương nương tử, mới thở dài quay mặt đi, đưa con này, đều bị nàng làm hư rồi.

“Vô phép vô tắc, lần sau còn dụ tiểu khuyển nhà người ta nữa, ta lập tức sẽ không cho con ra khỏi nhà một bước”

“Ày da, đâu phải tại con, đó là tiểu khuyển tham ăn mới chạy đến, con cũng đâu có muốn dụ nó làm gì”

Hàn Mặc Mặc nấp sau lưng mẫu thân phân trần. Thật ra con tiểu Khuyển của Bạch phủ gần đó thường bị bỏ đói, nàng đang trên rừng đang dụ dỗ thì nó chạy đến, nàng thương tình lấy một ít bánh bao cho nó, cuối cùng gia nhân nhà kia đến, lại bảo nàng dụ dỗ tiểu khuyển nhà họ, thật là, cái này phải gọi là làm ơn mắc oán.

“Còn xảo biện!” Hàn Quang Lỗi tức giận gầm lên, nương tử lại hướng ông lắc lắc đầu, ông thở dài một tiếng “Mặc Mặc, ngày mai Bạch thiếu gia sẽ sang đây cùng con trò chuyện, nhớ cư xử cho đúng mực”

Không thể nào, chỉ vì nàng dụ chó người ta ra, người ta liền bắt nàng chịu tội á, huống chi nàng còn cho con tiểu khuyển kia ăn uống, tại sao chứ “phụ thân, con mới không cần gặp tên kia, con không làm gì nên tội, con tiểu khuyển kia bị họ bỏ đói, con thương tình cho nó ăn một chút, như thế nào lại tìm con hỏi tội” Hàn Mặc Mặc giật giật áo mẫu thân, thò gương mặt xinh đẹp ra ủy khuất.

“Người!” Hàn Quang Lỗi tức giận đập bàn một cái, Hàn phu nhân liền đưa bàn tay nhỏ nhắn ra vuốt lấy ngực ông, dịu ngọt nói mấy tiếng “Tướng quân, chàng cứ để thiếp nói chuyện với Mặc Mặc, con bé đúng là có chút không hiểu chuyện, người làm mẫu thân này phải dạy dỗ một chút, hay chàng không tin thần thiếp?” Tiêu Ninh quận chúa xinh đẹp động lòng người khỏe mắt có chút buồn, Hàn Quang Lỗi ông rất yêu nương tử, vì vậy mà liền đuổi Hàn Mặc Mặc còn đang núp sau váy mẫu thân ra ngoài, ôm lấy nương tử

“Ninh Ninh ta không có ý vậy, tất cả đều nghe theo nàng, được không?” Hàn Quang Lỗi luống cuống ôm lấy nương tử, nhận được một cái gạt đầu của nàng, mới từ từ thở dài, ai bảo cả đời ông chỉ yêu thương một nữ nhân này, bởi nàng, nàng cũng vì ông sinh ra bốn hài tử thông minh, duy chỉ có đứa con gái út nghịch ngợm làm ông đứng ngồi không yên.

Chương 2 : Gặp được nàng, cả đời không buông tay

Hàn Mặc Mặc hừ một tiếng, đá bay hòn đá trước thềm, lẻ lười làm mặt quỷ trước cửa phòng phụ mẫu, nhanh chóng chạy đi tìm chỗ chơi. Tên họ Bạch này, chỉ có chút chuyện cũng làm rùm beng lên, để xem ta ngày mai mới không thềm gặp người. Nàng luống cuống chạy đi tìm Chu Tiểu Hồng đòi nợ, mới thấy tiểu nữ nhân kia đúng là đang đi thậm thà thậm thụt, liền cười mỉm xảo quyết đập một cái vào vai nàng “Tiểu Hồng, em còn không mau đưa cho ta”. Chu Tiểu Hồng suất chút nữa tim rút ra ngoài lồng ngực “Tiểu thư à, em mất hồn rồi đó, đây này, em cực khổ lắm mới lấy được cho người, đừng có để lộ ra nha!”. Hàn Mặc Mặc mừng còn hơn nhặt được vàng, miệng nhỏ cười tươi, làm cho Chu Tiểu Hồng ngẩn ngơ nhìn, tiểu thư nhà nàng thật xinh đẹp, dù đã hầu hạ tiểu thư từ nhỏ, nhưng nhìn thế nào cũng thấy nàng thật sự đẹp đến động lòng người, mắt to tròn long lanh, sống mũi thẳng thắn, đôi môi anh đào hồng nộn không cần đến son, tóc tiểu thư đúng là vừa dài vừa mềm mượt, thân hình nàng tuy là có hơi gầy, nhưng nam nhân đảm bảo chỉ cần nhìn thấy đều muốn ôm vào lòng mà cưng nựng.

“Ta hứa, cảm ơn em nhiều lắm, này, sao lại ngẩn người vậy?” Hàn Mặc Mặc khó hiểu nhìn trên nhìn xuống bản thân, không phải là mặt nàng dính gì đó chứ. Chu Tiểu Hồng xem ra vẫn chưa tỉnh mộng, môi nhỏ mấp máy “Tiểu thư, người thật là xinh đẹp!”. Hàn Mặc Mặc cười một cái nữa, cổ đầu nữ nhân còn đang ngơ ngẩn trước mặt, một phát xoay đi, bóng dáng yêu kiều biến mất, Chu Tiểu Hồng mới bừng tỉnh, lập tức chạy theo.

Hàn Mặc Mặc đã pha chế xong thuốc dụ dỗ từ gói bột Tiêu Túy mà Tiểu Hồng đưa cho, liền lên cửa sau chạy lên núi thử thuốc. Nàng đi mãi đi mãi, khuôn mặt xinh đẹp có chút hồng lên, mới dừng lại trước cửa động nhỏ, lần trước huynh trưởng lên núi luyện võ, nàng cũng đòi đi theo, thấy có chú thỏ nhỏ màu trắng

tĩnh đẹp mắt xuất hiện trước cửa động này, Hàn Mặc Mặc mới cần đến bột Tiêu Túy, để dụ chú thỏ nhỏ, bắt về nhà nuôi.

Nữ nhân nhỏ nhẩn ngồi xuống, nụ cười càng ngày càng lớn rắc một ít thứ thuốc, mùi thơm nức mũi bay xa, thứ bột Tiêu Túy này, quá thơm rồi đó, thật may Tiểu Hồng đã lấy trộm giúp nàng. Rắc xong liền lôi trong người ra một miếng củ cái lớn đặt lên, dựng bầy lên, rồi lấy một que gỗ nhỏ chống lên. Tiểu mao nhi, mau ra đây với ta, ta sẽ đem em về bồi thật tốt. Hàn Mặc Mặc từ từ bước ra sau một vùng lau sậm, nhẹ nhàng ngồi xuống, chờ đợi. Không bao lâu sau, chú thỏ nhỏ xinh đẹp lần trước đã từ từ di chuyển ra, từng bước từng bước tiến về cái bầy mà nàng đã dựng lên, lòng Hàn Mặc Mặc vui như mở cờ, nín thở chờ đợi “đứng rồi, ngoan lắm, tiến thêm một bước nữa, đứng rồi!”. Chỉ còn một phân nữa, chú thỏ nhỏ sẽ là của nàng, Hàn Mặc Mặc đã cười híp hết cả mắt. Bỗng nhiên đằng trước truyền tới một tiếng động lớn, con thỏ nhỏ thấy có động, lập tức chạy đi mất, bỏ rơi cái bầy của nàng. Cái gì thế này, Hàn Mặc Mặc tức giận dậm dậm chân, tiếc nuối nhìn con thỏ chạy đi mất, nàng đau lòng đuổi theo con thỏ nhỏ, vừa bắt lực vừa mệt. Hàn Mặc Mặc quay lại nhìn cái bầy, thì..... Có một con ngựa lớn đang chăm chú ăn miếng củ cái của nàng, còn vô sỉ đá bay cái bầy đi. Hàn Mặc Mặc có chút tức giận, muốn tứ mã nan truy con ngựa kia, mới dần dần tiến lại gần.

Có cái gì đó đang nằm trên người con ngựa, bụng con ngựa còn chảy ra từng giọt nước gì đó, nàng nhìn kĩ một tí, a, là máu. Từng giọt máu phía bụng con ngựa chảy xuống, tiểu mã à, mày bị đau ở đâu chẳng.

Hàn Mặc Mặc từ từ tiến lại, mới phát hiện trên thân con ngựa đang có người nằm trên, áo choàng đen che đi dung mạo, người kia dường như biết có người, yếu ớt ngồi dậy, lưỡi kiếm sáng bóng kề sát cổ Hàn Mặc Mặc “Người là ai?”. Giọng nói trầm khàn lạnh lẽo vang lên, phá tan bầu không khí quỷ dị. Hàn Mặc Mặc giật mình, nhìn xuống cổ mình, rồi lại nhìn lên cánh tay đang chảy máu không ngừng của người kia “Người đang chảy máu đó”. Nam nhân lướt ánh mắt lạnh lùng nhìn nữ tử trước mặt, hự một tiếng, cả người đổ hẳn sang bên, ngã xuống. Hàn Mặc Mặc vội vội vàng vàng chạy lại đỡ, nam nhân dường như sắp ngất đi, đầu gối trên đùi nàng, áo choàng đã lệch đi, để lộ rõ khuôn mặt đẹp đẽ đến xuất thần, ngũ quan rõ ràng như tạc, thật là một nam nhân quá soái, tuy nhiên lại rất nhọt nhọt, đã ngất đi. Hàn Mặc Mặc vỗ vỗ nhẹ má hắn “Này, tỉnh dậy đi, người mau tỉnh dậy”

Cao Nguyên Khải tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trong một hang động rộng lớn, trên tay truyền đến cảm giác đau đớn, hần từ từ ngồi dậy, đụng phải một vật gì đó, nghe ạch một tiếng, vật kỳ lạ còn phát ra tiếng kêu ủy khuất

“ây da, hại chết móng nhỏ của bốn tiểu thư rồi” Hàn Mặc Mặc mệt mỏi chỉ vừa ngồi ngủ gục một tí, lại bị ngã vỗ đau, ủy khuất đứng dậy, lại gặp ngay cảnh kiếm sắc kề cổ. Nam nhân lạnh lùng hướng mũi kiếm về phía cổ cô “Người là ai?”. Hàn Mặc Mặc lấy ngón tay nhỏ nhỏ đẩy mũi kiếm ra, hướng hẳn ngồi xuống, cầm lấy tay hắn lên, lấy trong người ra một chút thảo dược, bôi lên vết thương cho hắn “Người đứng là, tay này còn bị thương, lại cầm kiếm nặng, có muốn tàn phế không hả?”. Hàn Mặc Mặc như cô vợ nhỏ chăm sóc phu quân, vừa làm vừa nói. Cao Nguyên Khải hần được một phen thẳng thốt, nữ nhân này không sợ chết ư, lại còn dám đẩy mũi kiếm hắn ra. “Bốn tiểu thư là ai người không cần biết, chỉ cần biết ta đã cứu người một mạng, được liệu trị thương ta khó khăn lắm mới chế được ra, lại vì người mà dùng hết rồi, cho nên đừng có dùng cái kiếm đó kề cổ ta, cảm giác lạnh lạnh khó chịu lắm!”. Nàng bôi bôi cho hắn, thuận tay xé nơi tà áo của mình một cái, lấy tấm vải băng lại vết thương. Hàn Mặc Mặc làm xong, nhìn hắn cười một cái, miệng nhỏ kêu lên “xong rồi”. Nàng thật sự rất xinh đẹp động lòng người, Cao Nguyên Khải nhìn nàng có chút thất thần, nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ lãnh đạm, trầm mặc không nói. Hàn Mặc Mặc nhìn hần từ trên xuống dưới, chu môi nhỏ “Người cũng rất đẹp, nhưng không có bằng huynh trưởng của ta, này, có thể nói cho ta biết người là ai không?”

Cao Nguyên Khải có chút bất đắc dĩ nhìn nàng, nữ nhân này quả nhiên vô hại, nói thật nhiều, nhưng giọng nói của nàng thật sự rất dễ nghe, hần chỉ phun ra mấy tiếng “Cảm ơn người!”. Hàn Mặc Mặc không chịu khuất phục, móc trong túi ra một chiếc bánh, dù hần có từ chối thế nào cũng bắt hần ăn bằng hết, đưa nước lúc hần ngất nàng lấy từ suối về cho hần. Hàn Mặc Mặc ngồi nhìn hần uống nước, miệng nhỏ nói từ chuyện này đến chuyện khác “Hắc y nhân, nói cho người nghe, con ngựa của người đã chạy mất rồi, ăn xong miếng củ cái của ta liền biến đi, mà ta cực khổ lắm mới lôi người vào được động này đó, người còn muốn giết ta” Hần đáp lại một câu “xin lỗi người”. “cũng được, nhưng mà người sao lại bị thương như vậy, có ai muốn ám sát người sao?”. Cao Nguyên Khải ánh mắt phóng ra tia ác khí, nhìn ra phía cửa hang

“ đúng, là huynh đệ tương tàn!”. Hàn Mặc Mặc không tin nổi vào tai mình, huynh đệ mà cũng không tha, vậy người này quá sức đáng thương rồi, nàng không nhịn được xích lại vuốt đầu hắn như ân cần với những con thỏ nàng bắt được về ” thật đáng thương, hắc y nhân, huynh đệ của người thật độc ác, không như các huynh của ta, đều rất thương yêu ta, một chút cũng chưa hề trách phạt” .

Cao Nguyên Khải sững sờ nhìn nữ nhân xinh đẹp đang ngốc nghếch vuốt đầu hắn, từ nhỏ đến khi là một vương gia dưới một người trên vạn người, chưa từng có ai quan tâm, gần gũi với hắn đến như vậy, mẫu thân ư? Hắn từ nhỏ chưa từng được hưởng tình thương của mẫu thân vì mẫu thân hắn đã chết từ lúc hắn vừa sinh ra, lớn lên ở hoàng cung lạnh lẽo, lòng hắn cũng từ từ hóa đá. Cao Nguyên Khải có chút chua xót, biểu tình trên khuôn mặt trầm xuống. Hàn Mặc Mặc dường như cũng cảm nhận được, nàng vụng về ôm lấy, vỗ lưng hắn “ Không sao, nếu không còn ai, ta nguyện ý làm một bằng hữu tốt của người, mãi mãi không bao giờ phản bội người!”

Hàn Mặc Mặc khí thế bừng bừng vỗ vỗ ngực “ Nhất định phải nhớ thật kĩ, bốn tiểu thư là Hàn Mặc Mặc, út nữ của Hàn tể tướng, hôm nay cùng hắc y nhân người kết giao bằng hữu, nếu có chuyện gì liền đến tìm ta, cha ta sẽ giúp người” Nàng nói xong liền vui vẻ nhìn hắn, còn lấy một mảnh ngọc bội bẻ làm đôi, đưa cho hắn một nửa, nàng giữ một nửa. Hàn tể tướng? Không phải là vị tể tướng danh bất hư truyền đánh đông dẹp bắc đó ư, cùng cô cô của hắn Tiêu Ninh quận chúa kết hôn, từ khi sinh ra nữ nhân út trong nhà đã xin phụ hoàng hắn về nghỉ, vậy nữ nhân này là, chính là biểu muội của hắn. Nàng quả thật quá đơn thuần, Hàn Mặc Mặc ngáp một tiếng, mi mắt như muốn trĩu lại, cầm lấy tay hắn lay lay “ bằng hữu, ta mượn đùi người ngủ một lát thôi, nhớ thức ta dậy nha, người còn đang bị thương, đừng vội đi đâu” Nói rồi nằm gối đầu lên đùi hắn ngủ khì khì. Cao Nguyên Khải nhìn người đang ngủ đến xuất thần, miệng hắn nhếch lên, vẽ nên một đường cong, hắn cười, hai mươi tư năm qua, khuôn mặt lạnh đậm đó mới trở nên ấm áp, hắn đưa bàn tay có chút thô ráp vuốt má non mịn của nàng “ Mặc nhi, ta sẽ không quên nàng!”

Chương 3 : Ta nguyện ý gả cho chàng

“ ây da, bốn tiểu thư còn đang ngủ, người làm cái gì vậy, đừng lôi chân của ta!!!” Hàn Mặc Mặc theo thói quen lăn qua lăn lại trên giường, không đúng, sao lại êm thế này, không phải nàng đang nằm nhờ dựa bằng hữu ngủ trong động đá mà, sao lại nằm trên giường thế này. Nàng từ từ mở mắt ra, bị khuôn mặt Tiểu Hồng gần trong gang tấc dọa cho giật hết cả mình. “ Tiểu thư, đã giữa trưa rồi, người còn không dậy, chiều Bạch thiếu gia đến đó.” Hàn Mặc Mặc bàng hoàng lên tiếng “ sao ta lại ở đây?” . Tiểu Hồng khó hiểu nhìn nàng “ Đây là phòng của tiểu thư, người không ở đây thì ở đâu?” , “ em nói tiểu thư nghe, còn làm rách y phục nữa, người của phòng giặt đồ phát hiện ra rách cho phu nhân là em không biết đầu đuôi, y phục em vứt đi rồi đó.” rồi cười khì khì, một phát kéo nàng đang ngơ ngẩn dậy ra khỏi giường, trên người nàng còn đeo mảnh ngọc bội bị khuyết một nửa. ..

Kỷ Vương Phủ

Phúc Tồn chấp tay “ Vương gia, đã bắt được bọn chúng, đúng như ngài đoán, chính là thuộc hạ của Nhị Vương Gia, xử lí thế nào ạ?”

Cao Nguyên Khải một thân trường bào, ánh mắt lạnh lẽo, miệng phun ra từng tiếng lãnh khốc “ Giết không tha!”

“Tuân lệnh!”

Cao Nguyên Khải cười lạnh, Nhị huynh, huynh không màng tình khuynh đệ ám sát ta, ta liền khoanh tay chờ chết sao?

Nụ cười ngây ngô của nữ nhân ấy, thật xinh đẹp. đột nhiên xuất hiện trong đầu hắn, Mặc Mặc, Hàn Mặc Mặc, nàng có nhớ bốn vương nữ không? Nghĩ đến nàng làm tâm hắc liên vui vẻ, nàng là người duy nhất có thể làm tan chảy trái tim lạnh lẽo của hắn. Cao Nguyên Khải cầm chặt miếng ngọc bội bị khuyết mất một nửa trong tay, khóe miệng nhếch lên đầy ấm áp. Mặc nhi, chờ ta!

Hoàng cung là nơi sớm có sóng gió nguy hiểm, Cao Nguyên Khải hẳn hiểu rõ điều đó, huynh trưởng của hắn, Hoàng đế Cao Nguyên Trung là người duy nhất coi hắn là người thân, hắn biết điều đó và quyết tâm đem hết sức mình giúp huynh trưởng trị vì đất nước. Nhị hoàng huynh của hắn, Cao Nguyên Lâm quỷ kế

đa đoan, rắp tâm tranh đoạt ngôi vị, không ngại tình huynh đệ ruột thịt, nếu không phải lần trước Mặc Cứu hấn, sợ hấn có mấy cái mạng cũng không qua khỏi được.

Hoàng cung

“Vi thần tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu!”

“Khải nhi mau đứng dậy, đừng đa lễ với trẫm!” đứng rồi, đệ mau đứng dậy đi”

“Đa tạ Hoàng thượng, hoàng hậu”

Hoàng thượng cùng sủng hậu có chút lo lắng nhìn hấn, vị tiểu đệ vương gia này không quản tính mạng phục vụ hoàng thượng, lần trước còn bị Nhị vương gia cho người ám sát. Hoàng thượng nâng người hấn lên, ngấm nghĩa đủ phía “Khải nhi, nói cho trẫm nghe, rốt cuộc đệ có bị thương ở đâu không?”

Cao Nguyên Khải cười mím “đệ không sao, người đừng quá lo lắng!”

Phút chốc lấy lại vẻ lãnh đạm thường ngày, Cao Nguyên Khải lãnh khốc phun ra từng tiếng “Hoàng huynh, bên cánh tả hiện tại mới chỉ có một nửa nghe theo sự sắp đặt của Nhị huynh, điều đó chưa có gì đáng cho chúng ta lo lắng, bây giờ an nguy của Hoàng hậu mới thật sự đáng lo ngại, thuận lợi sinh ra hài tử đang là mối đe dọa với bọn họ”.

Hoàng thượng lắng nghe lời hấn, tay từ từ nắm lấy tay hoàng hậu không buông, có chút lo lắng nhìn nàng. Hoàng hậu Trần Phiên Nhi là người vô cùng trầm tĩnh, lại thông minh xinh đẹp hơn người, vì yêu nàng, hoàng thượng đã ban thánh chỉ không bao giờ lập phi, điều đó làm Cao Nguyên Khải càng thêm kính trọng người chị dâu này. Nàng hướng phu quân mỉm cười trấn an “Thần thiếp sẽ cố gắng giữ gìn, đệ đệ, người cũng nên giữ sức khỏe một chút, bây giờ cũng cần có người nâng khăn sửa túi rồi, đệ đệ đã nhìn ra được cô nương nhà nào chưa?”

Cao Nguyên Khải hấn khi nghe được những lời này, trong đầu đã xuất hiện nụ cười ngây ngô rạng rỡ của nữ nhân đó, hấn thất thần mỉm cười nhẹ. Hoàng thượng nhìn hấn rồi lại nhìn sang nương tử, nàng hình như đã hiểu ra chuyện gì rồi, mắt nhỏ hướng phu quân nháy một cái, ý để cho nàng toàn quyền quyết định, rồi lại nhìn sang đệ đệ “đệ đệ, người cũng đã vì hoàng thượng và bốn cung vào sinh ra tử quá nhiều rồi, lần này nếu đã nhìn ra cô nương nào, liền đưa về, tránh đêm dài lắm mộng!”

Cao Nguyên Khải hiểu ý hoàng hậu, vội vàng quỳ xuống “đa tạ nương nương, trong lòng vi thần đã có ý trung nhân, lần này xuất quân ra trấn giữ Giang Châu, nhất định sẽ đưa được nàng về”

Cao Nguyên Trung khó hiểu nhìn hấn, nhưng dường như trong lòng cũng vui vẻ hơn rất nhiều, đưa tiểu đệ ngốc này, cuối cùng cũng đã có ý trung nhân “đệ đệ, có thể nói cho ta biết là cô nương nhà nào không?”

2. Thương 1

Chương 4 : Biểu muội, xin lỗi đã lừa nàng!

Hàn tử tướng chi phủ

Vị công tử một thân lam trường bào thất thần nhìn vị cô nương xinh đẹp như tiên nữ đang vuốt ve một con thỏ nhỏ, hấn mãi mê nhìn nàng đến quên trời quên đất. Hàn Mặc Mặc len lén lấy một miếng hoa quế cao ngọt thơm bỏ vào miệng, lại lấy thêm một miếng nữa cho chú thỏ nhỏ trong lòng ăn. Nàng có chút khó chịu, bị nhìn chằm chằm như vậy thật sự không thoải mái chút nào cả, nàng đưa tay ra khoát khoát trước mặt hấn “Bạch thiếu gia, ta chỉ cho con tiểu khuyển nhà người ăn một chút cũng coi như thương tình nó, người vốn không cần dùng ánh mắt thù hận trừng trừng đó nhìn ta đâu! Hừ”

Bạch Văn Thương mau chóng tỉnh mộng, hướng nàng giọng nói có chút dõ dằn “Không phải đâu Hàn tiểu thư, chỉ là Bạch mã muốn cùng nàng trò chuyện một lát thôi, sẽ không nhắc đến tiểu khuyển!”

Hàn Mặc Mặc nghi hoặc nhìn hấn, vị tiểu thư này hấn có nghe qua là rất xinh đẹp, không ngờ gặp được nàng, dung mạo còn muôn phần đẹp hơn, ít nhất cũng phải cảm ơn con tiểu khuyển, hấn mới có cơ hội gặp được nàng. Hàn Mặc Mặc có chút không vui với người trước mặt, nhẩn tâm bỏ đói con tiểu khuyển, vậy mà còn mặt dày đổ lỗi cho nàng. “Bạch thiếu gia, ta vốn dĩ rất buồn ngủ, cũng không muốn nói chuyện

với người, vậy cáo từ!”. Hàn Mặc Mặc không thêm để ý đến hắn, một phát ôm tiểu tử quay người đi, vừa đi vừa ngáp nhìn đến là mệt mỏi, đáng chết, hai hôm trước buổi chiều hắn còn không thêm đến, hại mẫu thân bắt nàng trang điểm kĩ càng rồi mới ra hoa viên ngồi đợi, hôm nay hắn lại đến làm gì nữa không biết, nếu không về chuyện con tiểu khuyển, nàng còn lâu mới thêm nói chuyện với hắn. Bạch thiếu gia thất thần nhìn theo bóng dáng giai nhân, nàng đi khuất rồi, mùi xạ hương thơm ngát vẫn còn lưu lại, hắn ngẩn ngẩn ngơ ngơ ra về.

“Ấy da, đúng rồi, phải ra phố mua một ít dược liệu về làm thuốc trị thương, lần trước cho bằng hữu dùng hết rồi” “Nhưng mà bằng hữu đã lành vết thương chưa nhỉ, hắn có cảm thấy cô đơn không, huynh đệ còn ai làm hại hắn không...” Nàng là đang nhớ hắn rồi!!! Hàn Mặc Mặc đường đường hoàng hoàng đi ra từ cổng chính, hôm nay biểu hiện của nàng không tệ, còn tiếp chuyện vị Bạch thiếu gia kia một lúc rồi mới về phòng mà, nên cửa chính ta cũng dám đi ra. Nàng đúng là chỉ giỏi làm mồm, vừa ra đến cửa chính là ngoảnh bên này, ngó bên kia, thậm thà thậm thụt đi ra ngoài phố. Cách gia chừng năm trượng, nàng mới tung tăng chạy đi, không khí ngoài phố náo nhiệt vô cùng, Hàn Mặc Mặc đi từng hàng một, ngó món này một ít, lại ngó món kia một ít, chả mấy chốc mà mua được khá nhiều thứ.

Phía đằng trước truyền tới âm thanh thực thực, hình như có người chạy đến, đó là một nam nhân to lớn, mặc áo choàng đen che kín cả đầu, Hàn Mặc Mặc cảm thấy rất quen thuộc, ánh mặt trời chiếu lên một nửa miếng ngọc bội đang đeo trên người hắn, đó là miếng ngọc bội nàng bẻ ra đưa cho bằng hữu một nửa mà, vậy đây chính là bằng hữu của nàng rồi. Cao Nguyên Khải có chút bực mình, mới chỉ lộ mặt ra ngoài phố dạo chơi một tí, đã bị đám người của Nhị vương gia bám theo không dứt, hắn mãi mê chạy nhanh, khựng một cái, bị bàn tay nhỏ nhắn kéo mạnh vào trong ngõ, áo choàng đen trên người bị kéo rơi xuống. Đôi môi hồng diễm hướng bạc môi lãnh lẽo của hắn áp vào, có chút ngây ngơ. Cao Nguyên Khải ngây ngốc nhìn nữ tử trước mặt, Hàn Mặc Mặc, lại gặp nàng rồi! Nàng đang hôn hắn!!!!!!!

Bên ngoài truyền đến một âm thanh lớn, đám người mặc hắc y chạy qua, đúng là đám người theo dõi hắn ban nãy, chúng nhìn vào trong ngõ hét lớn “Cặp đôi tình tứ quá nhỉ!”, tên cầm đầu đánh một quyền vào vai tên vừa hét, giọng khàn khản “ngu ngốc, mau đuổi theo tên kia, chuyện người ta không cần người xía vô” Nói rồi cả đám kéo nhau bỏ chạy hết, trong ngõ chỉ còn hai thân ảnh cuốn lấy nhau. Hàn Mặc Mặc tụt xuống, bằng hữu à, sao người lại cao đến vậy, hại ta phải nhón lên mãi, cũng phải ôm đầu người xuống mới với được tới môi người “Bằng hữu, người tại sao lại ngơ ngẩn như vậy?” Cao Nguyên Khải từ nãy đến giờ chưa hết thất thần, chằm chằm nhìn nàng, miếng ngọc phun ra vài chữ “Mặc nhi?” . À, hắn có nhớ ra nàng “đúng rồi, bằng hữu, ta là Mặc Mặc đây, vết thương của người đỡ chưa, hôm nay sao lại đến đây? Còn nữa bị đám người kia đuổi theo như vậy?”

Cao Nguyên Khải mặt mũi đỏ lựng, nàng là người cướp mất nụ hôn đầu của hắn, có chút không đúng lắm, tại sao tiểu cô nương này lại tỉnh bơ như vậy? Chẳng lẽ đây không phải là nụ hôn đầu của nàng?

Ý nghĩ đó khiến hắn cảm thấy có chút khó chịu, đóa hồng liên này vĩnh viễn hắn muốn ôm lấy, tuyệt nhiên không để ai cướp mất nàng. Hàn Mặc Mặc nhìn hắn mặt mũi đỏ lựng, nhớ đến chuyện hồi nãy, à há, tên này, nàng cũng là nụ hôn đầu đó, nhưng cứu bằng hữu quan trọng hơn, chuyện nụ hôn đầu cuối gì đó vứt đi, nàng cười khúc khích nhìn hắn “Bằng hữu à, ta cũng là lần đầu tiên hôn người khác đó, người cũng là lần đầu tiên à?” Cao Nguyên Khải gật gật đầu, trong lòng vui mừng như điên, nàng hay rong chơi như vậy, nhất định sẽ bị ai đó dòm ngó, chỉ bằng buộc nàng vào trong người, biến nàng thành vương phi của hắn, tránh đêm dài lắm mộng. Hàn Mặc Mặc để tay lên má hắn “Ta cũng bị người cướp đi nụ hôn đầu rồi đó, nhưng ta cũng cướp đi nụ hôn đầu của người, coi như chúng ta hòa nhé!” nói rồi chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn hắn. Cao Nguyên Khải có chút chịu không nổi, kéo nàng vào trong lòng, bạc môi mau chóng hướng môi nhỏ xinh đẹp của nàng áp vào, lúc nàng không để ý liền lưỡi cùng lưỡi nàng dây dưa một hồi.

Hàn Mặc Mặc đẩy đẩy hắn ra, bằng hữu à, đừng như vậy chứ, ta còn là con gái nhà lành, lúc trước là muốn giúp người mới tự động hôn người, nhưng bây giờ.... Có cái gì đó không đúng lắm. Nàng kiệt sức đổ mặt nằm ép trên lồng ngực rộng rãi của hắn, tay nhỏ bị bàn tay rộng lớn của hắn cầm chặt để lên ngực hắn, nàng dường như có thể cảm nhận thấy nhịp tim vừa nhanh vừa chắc chắn của hắn. Cao Nguyên Khải trong lòng vui vẻ nhìn đỉnh đầu nữ nhân, gọi khẽ “Mặc nhi, làm nương tử của ta!”

“Hả?” Hàn Mặc Mặc ngưỡng đầu lên nhìn hắn, hai má nhất thời đỏ lại, tim đập nhanh cực kì, bị nam nhân tuần lãng tiêu sái đến vậy cầu hôn, thiếu nữ nào cũng sẽ như thế. Hắn chăm chú ôn nhu nhìn nàng, miếng

đẹp cất tiếng “ Mặc nhi, nàng đã bị ta cướp đi nọ hôn đầu rồi, không gả cho ta thì cũng không có thể gả được cho ai nữa” Hàn Mặc Mặc chu môi nhỏ biện bạch “ Không đúng, đây là ép hôn chứ không phải cầu hôn, ta không thêm đồng ý!”. Cao Nguyên Khải nhìn nàng chăm chú, nhất thời trong lòng nghĩ ra một kế, trấn định nhàn lại, biểu tình đau lòng “ Nếu nàng từ chối, ta sẽ rất đau lòng, trên đời này không còn ai cùng ta nữa, lại bị đuổi đánh như vậy, nàng làm nương tử của ta, được không? ” Nhìn vẻ mặt đau lòng của hắn, Hàn Mặc Mặc đầu hàng rồi đó, nàng hướng hắn cười nhẹ một cái “ được rồi, ta làm nương tử của người, mãi mãi không bao giờ phản bội người!”. Cao Nguyên Khải cực kì cao hứng, một chút hối hận khi lừa nàng như vậy mà bay biến đi đâu không biết, vội vàng cùng nàng dây dưa môi lẫn môi một chỗ. Hình như nàng yêu hắn mất rồi!

Hàn Mặc Mặc có chút cảm thấy không đúng lắm, tách môi ra khỏi môi hắn “ Không đúng, người còn chưa cho ta biết tên người là gì? Nhà người ở đâu?”. Cao Nguyên Khải nhìn nàng không chớp mắt, kiên nhẫn nói ra “ Mặc Nhi, nhớ rõ, tên ta là Cao Nguyên Khải, nhà ta ở kinh thành, ta dưới một người, trên vạn người”. Hàn Mặc Mặc hơi khó hiểu, tuy nhiên vẫn gật đầu quả cảm “ được rồi, ta nhớ rồi, nhưng ta gọi người là Khải được chứ?”. Cao Nguyên Khải tươi cười nhìn nàng “ được!”

Biểu muội, xin lỗi, em bị lừa rồi!

3. Thương 2

Chương 5 : gả cho Kỷ vương gia cũng không sai!

Hàn Mặc Mặc vui vẻ chạy về nhà, mới phát hiện trong gia thật nhiều hộp đồ to nhỏ lớn bé đang xếp chồng lên nhau, vừa đi qua cổng, tiểu Hồng đã kéo nàng vào một góc, hốt ha hốt hải, mắt cũng có chút nước, như sắp khóc vậy “ Tiểu thư, em không muốn xa người!”. Hàn Mặc Mặc cốc một cái vào trán Tiểu Hồng “ nói xàm nói bậy gì vậy, ta có đi đâu đâu!”

Tiêu Ninh quận chúa từ đâu vội vàng chạy ra, hướng con gái ôm một cái, rồi kéo nàng vào nhà. Mọi người ai cũng kì lạ hết vậy, trong nhà còn có một vị quan nào đó, trên tay cầm miếng vải to màu vàng, vừa nhìn thấy dung mạo xinh đẹp của Hàn Mặc Mặc thì cười tươi một cái, Hàn phu nhân kéo nàng quỳ xuống, phía bên kia Hàn tể tướng cha nàng cũng đã quỳ xuống, liếc mắt trông thấy con gái, ông nhìn nàng, trong mắt có chút buồn bã. Hàn Mặc Mặc tay kéo kéo áo mẫu thân, muốn hỏi chuyện. Hàn phu nhân chợt nắm chặt tay nàng, người như sắp rung lên. Vị quan chợt cất tiếng “ Phụng Thiên Thừa Vận, hoàng đế chiếu viết, Kỷ Vương Gia năm nay hai mươi tư tuổi, đã đến lúc thành lập gia thất, trăm có nghe qua, Kỷ vương gia cùng Hàn Mặc Mặc biểu muội có cảm tình tốt đẹp. Hàn tể tướng trong triều lập được nhiều công lớn, cùng cô cô Tiêu Ninh quận chúa, nay cho truyền biểu muội Hàn Mặc Mặc cùng Kỷ vương gia kết duyên, phong làm Kỷ vương phi. Trăm ban hôn cho hai người, hôn lễ sẽ được tổ chức vào ngày....., về sau hạnh phúc, con cái đầy đàn. Hàn Mặc Mặc, Khâm thủ!

Ây da, cái gì thế này, không đúng, tại sao lại ban hôn cho nàng, lại còn cái gì mà hảo cảm, nàng với tên Kỷ vương gia kia mới không quen biết nhau đó, Hàn Mặc Mặc cứng đờ, dưới sự thúc giục của mẫu thân, nàng vùng về cầm lấy thánh chỉ, cúi người tạ vị công công trước mặt. Tứ công công hướng phụ thân nàng nói “ Hàn tể tướng thật có phúc, chính Kỷ vương gia đã chỉ định Hàn tiểu thư, thật quá có phúc rồi!”. Hàn Quang Lỗi đau khổ cười, có phúc ư, cái họa mười tám năm qua ông khổ sở muốn tránh đi, bây giờ lại đến rồi, nữ nhi ông yêu thương nhất, ta không muốn con phải nhảy vào biển lửa.

Sau khi vị công công kia rời đi, Tiêu Ninh quận chúa hướng lòng phu quân ầm ức khóc, đứa con nàng khổ sở sinh ra, như vậy mà bị đẩy đi xa nàng, không được, Mặc nhi còn quá nhỏ, vào chốn hoàng cung sẽ bị người khác ức hiếp. Nàng một tay nuôi nấng con bé, từ nhỏ đến giờ nó muốn gì liền cho nó, chưa từng to tiếng với con, giờ xa Mặc Mặc, nàng không đành lòng.

Hàn Quang Lỗi đau lòng nhìn nương tử, lại nhìn phía bên kia, nữ nhi Hàn Mặc Mặc còn đang ngơ ngẩn ngẩn, ông giận dữ “ Hàn Mặc Mặc, người nói phụ thân nghe, người có hảo cảm gì với Kỷ vương gia sao?”

Hàn Mặc Mặc lập tức phân trần “ Không có, con tuyệt đối không có quen biết gì hắn ta!”

“ Vậy tại sao hắn lại chỉ định người cùng kết duyên hả, còn xảo biện!” Hàn Quang Lỗi nghe thấy nương tử ầm ức khóc lớn, mới vội vàng ôm lấy nàng, hướng phòng riêng đi vào, bỏ lại Hàn Mặc Mặc đang

cực kì tức giận tên Kỷ vương gia khốn kiếp nào đó. Ta sẽ không lấy người, huống hồ bốn tiểu thư vốn đã hứa làm nương tử của người khác.

Thời gian dần qua đi, ngày hôn lễ trọng đại đã tới gần, Hàn Mặc Mặc buồn chán nằm trong phòng, mấy ngày nay phụ thân không cho nàng đi ra ngoài, nàng muốn tìm Cao Nguyên Khải, mẫu thân cũng thường xuyên đến cùng nàng tâm sự, nhưng mà nàng thật sự rất nhớ hắn, Cao Nguyên Khải, có phải người không nhớ ta nữa không, nhưng mà ta đã hứa làm nương tử của người rồi, lấy người khác ta không đành lòng. Hàn Mặc Mặc bất chợt đỏ mặt, nhớ tới hắn làm tâm nàng nhộn nhạo, nhưng là hắn còn không thèm đến tìm nàng, nàng cũng sắp trở thành thê tử của người khác rồi.

Tiếng kèn đám cưới vang lên đều đặn trước cửa phủ Hàn tể tướng, hôm nay, nữ nhi duy nhất trong nhà gả ra ngoài. Hàn Mặc Mặc mặt buồn rười rượi, ngồi trước gương để cho mẫu thân chải tóc, cả người mặc bộ y phục đồ tươi, thật sự rất động lòng người. Tiêu Ninh quận chúa khoát tay bảo bà vú ra ngoài, cúi xuống nhìn con gái, nhẹ nhàng thơm lên má con một cái “ Mặc Mặc, mẫu thân rất thương yêu con, có biết không, hôm nay con gái của ta thật xinh đẹp, dù cho sau này có chuyện gì xảy ra, chỉ cần nhớ có người mẹ này luôn ở đây, rồi quay về, có được không?” nói rồi lệ nàng rơi xuống, Hàn Mặc Mặc gắng không khóc, vòng tay qua ôm lấy người “ Mẫu thân đừng quá đau lòng, Mặc nhi nhất định sẽ bảo trọng!”

Tân nương ngồi trong kiệu, nàng bị tấm vải đỏ trên đầu che đi, tay nhỏ thuận tiện vén lên, hướng ra ngoài nhìn ngó, phố xá dường như vẫn thật đẹp, chỉ có tâm nàng đang buồn bã. Cao Nguyên Khải, người quen ta rồi sao, nhưng ta dường như chưa quên được người, ta còn hứa làm nương tử của người, phải làm sao đây? Xin lỗi người, nếu đời này không thể làm nương tử của người, ta cũng sẽ không thất hứa, không làm nương tử của người khác nữa. Phụ mẫu thân, con xin lỗi, đứa con gái này bất hiếu, không thể phụng dưỡng hai người. Hàn Mặc Mặc cúi đi khăn trùm đầu, lệ rơi hai hàng. Nàng nhắm chặt mắt, lòng đau như cắt, hướng phía cửa sổ nhỏ trên kiệu nhảy ra ngoài. Trước mắt tối sầm đi, chết đi, nàng chết đi mới hết đau đớn tất cả!!! Tân Nương tự tử, bố người taaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.....

Chương 6 : Chàng dám lừa ta !

Hàn Mặc Mặc uy một tiếng nhỏ, trên đầu truyền tới cảm giác đau đớn, nàng nhắm mắt khó hiểu, đã chết rồi còn đau đớn như vậy, lão thiên a. Bên tai văng vẳng âm thanh có chút quen thuộc “ Mặc nhi, nàng mau tỉnh dậy, bốn vương xin lỗi nàng, mau tỉnh dậy, đừng làm bốn vương sợ, Mặc nhi!”. Giọng nói quen thuộc văng vẳng bên tai, nhưng nàng hiện tại rất buồn ngủ, dù thế nào cũng không mở mắt ra nổi, nhưng là người có phải Cao Nguyên Khải không, ta thật sự rất muốn gặp hắn. Nàng lại thiếp đi!

“ Ngự y mau xem xét cho vương phi, nói đi, nàng đã ngủ một buổi chiều rồi!” Cao Nguyên Khải trên người còn chưa thay ra đồ hỉ, một thân trường bào đồ tươi gắt gao nhìn nữ tử xinh đẹp như nụ hoa yếu ớt nằm trên giường. “ Bẩm vương gia, vương phi không hề bị chấn thương, chỉ là não có chút động, chỉ cần nằm nghỉ thêm một thời gian nữa, nhất định sẽ tỉnh dậy”

“Ồn ào... chết mất” Nữ nhân trên giường có chút động dậy, môi nhỏ mấp máy mấy tiếng. Cao Nguyên Khải hốt hoảng cầm lấy tay nàng “ Mặc nhi, nàng đã tỉnh!”. Hàn Mặc Mặc mở mắt ra, yếu ớt đưa tay lên áp má hắn “ Khải, thật may chết rồi còn có thể nhìn thấy người, ta xin lỗi, kiếp này không thể làm nương tử của người!” nói rồi kéo đầu hắn xuống, bốn cánh môi cùng nhau hợp nhất một chỗ, nước mắt từ từ rơi xuống. Tỳ nữ cùng ngự y vội vàng lui ra ngoài, không dám phá hỏng chuyện vui của vương gia cùng vương phi. Cảm giác, ừ, cũng rất chân thực, Hàn Mặc Mặc cảm thấy khó thở, từ từ đẩy đầu hắn ra, bốn mắt nhìn nhau, nhất thời không nói gì, Cao Nguyên Khải cúi xuống hôn lên nước mắt của nàng “ Mặc nhi, nàng chưa chết, hơn nữa nàng còn là vương phi của ta!”. Hàn Mặc Mặc sững người, nhìn xuống người hắn, quả thật đang mặc trường bào màu đỏ, khuôn mặt hắn vẫn rất đẹp đẽ, nàng nhìn không được nhéo má hắn một cái “ vậy người là?”. “ ta là Kỷ vương gia! Là phu quân của nàng!” Cao Nguyên Khải hôn lên trán nàng một cái. Hàn Mặc Mặc! Người bị lừa rồi. Từng tiếng vang lên trong đầu nàng, Hàn Mặc Mặc một phát đập nam nhân trên người nàng xuống, Cao Nguyên Khải a một tiếng, ngã giữa nền đá. Hàn Mặc Mặc ngồi dậy, ánh mắt hằm hằm nhìn hắn “ người dám lừa ta! Xú nam nhân”

Cao Nguyên Khải vờ ôm tay lên “ đau quá, vết thương lúc trước!”. Hàn Mặc Mặc vội vàng đứng dậy, ngồi xuống trước mặt hắn lo lắng “ Người không sao chứ, xin lỗi, là ta không tốt, không nên đẩy người như vậy” Hắn mỉm cười, nữ nhân này thật ra rất dễ lừa gạt, bèn vén tóc mai của nàng ra, thở từng đợt nóng rẫy “ ta không có lừa nàng!”. “ Cái gì” Hàn Mặc Mặc đứng hình “ người không lừa ta, chính là người gạt ta, nói

cái gì mà ở kinh thành, dưới một người trên.....aaaaaaa!“, “ đúng không, ta không lừa nàng!”. Cái gì mà ở kinh thành, dưới trên đó chứ, chính là vương gia còn gì. Nàng chưa kịp hoàn hồn, đã bị bế bổng lên giường êm, Hàn Mặc Mặc nhìn hấn cõi trường bào, hỏi nhỏ “ Người làm cái gì vậy?”

Cao Nguyên Khải cười tà một tiếng, nằm xuống ôm lấy thân hình nhỏ bé của nàng “ động phòng !”

Hàn Mặc Mặc kiên quyết lắc đầu“ ta với người còn chưa có bái đường, không thêm động phòng”

“ Không đúng, bổn vương đã thực hiện dùm nàng rồi, riêng tiết mục động phòng này không thể tự mình thực hiện được” Cao Nguyên Khải nín cười đến rung người.

“ Nhưng mà, ta mới không muốn làm vương phi, người thấy đó, cha mẹ ta cả đời đều rất yêu thương nhau, ta đương nhiên cũng muốn tìm một nam nhân thật lòng yêu thương ta, cả đời chỉ đối xử tốt với một mình ta! Mà các người là người của hoàng tộc, đương nhiên không thể có một mình ta được!”

Hàn Mặc Mặc ánh mắt trầm xuống, Cao Nguyên Khải cầm lấy tay nàng, đưa lên ngực mình “ Mặc nhi, nàng có thấy tiếng tim ta đập nhanh không, chính là vì nàng, cả đời ta chưa từng vì nữ nhân nào mà rung động, chỉ có nàng, nụ hôn đầu của ta cũng bị nàng cướp đi, hoàng huynh của ta cũng chỉ có một mình hoàng hậu , như thế nàng đã xem ta là một nam nhân bình thường được chưa?” Hàn Mặc Mặc như ngừng thở nhìn hấn, ánh mắt mơ hồ soi rọi ngũ quan đẹp đẽ như tạc của hấn. Cao Nguyên Khải cúi xuống, áp môi mình vào môi nàng cùng dây dưa, nàng vừa hôn vừa nói ngắt quãng “ ta .. đồng ... ý.. làm ...vương phi.. của.. chàng!”

Sáng sớm hôm sau, trên người Hàn Mặc Mặc truyền đến cảm giác đau đớn ê ẩm, thắt lưng bị vòng tay ấm áp nào đó ôm chặt chẽ, dường như phát hiện nàng đã tỉnh dậy, nam nhân hôn nhẹ lên trán nàng, giọng nói khàn khàn trầm đậm nhức dục vang lên“ Mặc nhi, nàng dậy rồi”. Hàn Mặc Mặc đầu gối lên tay hấn, đầu nhỏ dụi dụi trước ngực hấn mấy cái, ồm ồm một tiếng rồi ngủ tiếp. Đúng là con mèo lười, hấn cũng biết được nàng rất thích ngủ, nhưng đêm hôm qua quả thật làm nàng mệt quá rồi, chỉ là, hấn không kiềm chế được muốn nàng, ba bốn lần đều muốn nàng. Vết lác hồng yện ỏn nằm trên ga giường trắng muốt.

Diễn biến đêm qua

“ Mặc nhi, dấu liền hồng sau lưng nàng rất đẹp”

“ Vô sỉ, dám biến ta thành tiểu oa nhi không mảnh vải, sao người cũng cởi đồ hết vậy, aaa!”

“ Không được, ta và nàng còn phải động phòng!”

“ Ta sợ đau lắm”

“ Sẽ làm nhẹ, nàng đừng sợ”

“ Ta vẫn sợ lắm, sẽ không đau thật à?”

“ Ừ, hoàng huynh có nói với ta như thế, ta vốn cũng không biết lắm mới hỏi người”

” Người thật là vô sỉ, lại dám hỏi hoàng thượng mấy cái như thế”

“ aaaaaaaa, đau quá, người dám lừa ta, đau quá đi, mau rút ra”

“ Không được, rút ra cả ta và nàng đều chết đó!”

” Mặc kệ người, đau chết ta rồi, hức hức!”

“ Nàng đừng khóc, ta xin lỗi, ta sẽ làm nhẹ một chút”

“ Ừm”

“ Nàng dễ chịu hơn chưa?”

“ ừm , nóng quá”

.....

“ Ta lại muốn nàng rồi!”

“ Im miệng, mệt chết ta rồi!”

“ Xin lỗi nàng, ta không chịu được!”

“ Câm miệng, vô sỉ”

Một lần lại một lần lại muốn nàng, Mặc nhi, nàng có phải là tiên nữ trên trời xuống cầu dẫn bốn vương không? (đúng rồi đó khái ca, Mặc tỷ là tiên nữ đó :v)

4. Thương 3

Chương 7:

“ Mặc nhi, mau thức dậy, ta đã cho người mang một ít thức ăn lên rồi!” Cao Nguyên Khái vỗ nhẹ má non mịn ửng đỏ của nương tử, nàng ưn nhẹ một tiếng, quay người đi, để lộ vết hồng liễn đẹp mê người trên lưng trần trắng muốt. Cao Nguyên Khái khoát tay, đám người hầu liễn nhìn nhau đầy tình tứ lui ra, vương phi thật sự quá xinh đẹp, vương gia của chúng ta thật rất sủng nịnh nàng, còn vị Thanh Thanh quận chúa kia, bao nhiêu năm theo đuổi vương gia coi như công cốc rồi.

“ Ta dậy, ta dậy, người đừng làm loạn nữa!” Bàn tay nhỏ nhắn đẩy đầu môi hần còn mải mê in dấu lên môi nàng ra, lờ mờ mở mắt, nhưng thất lưng của nàng đang rất ê ẩm, dù sao muốn ngồi dậy cũng rất khó. Cao Nguyên Khái từ từ bế nàng không một mảy mảy ngồi lên đùi hần, tay mau chóng mặc y phục vương phi vào cho nàng, từng động tác đều thập phần ôn nhu, Hàn Mặc còn đang mơ ngủ, miệng nhỏ ngáp một cái, than thở “ đau chết ta rồi, người hôm qua thật sự làm ta mệt muốn chết đó!”

Cao Nguyên Khái thương tiếc hôn lên trán nàng “ Ta xin lỗi, lần sau ta sẽ cố gắng kiềm chế!” . Tư thế này, có chút hơi thân mật, Hàn Mặc vội vàng đứng dậy, hai chân vô lực khụy xuống, thật may có vòng tay ấm áp của hần vòng qua eo nhỏ, bế bổng nàng lên, hướng bàn nhỏ tiến tới. Hàn Mặc đổ mặt ngồi trên đùi hần, hơi thở nam tính vẫn vít nơi đầu mũi nàng. “ Đưa thức ăn lên cho vương phi!”. Hần chỉ gọi một tiếng, toán người hầu như chực sẵn nơi cửa phòng lần lượt tiến vào, đặt lên bàn rất nhiều món ngon, rồi đứng sang một bên chờ phân phó.

“ Mặc nhi, nàng không ăn thịt? Thịt rất tốt mà!” Cao Nguyên Khái đưa một miếng thịt nỏ bông ngon lành đến miệng nàng, nữ nhân lập tức quay đầu đi “ Không ăn, ta không muốn ăn!” , “ Không được kén ăn, thịt rất tốt, nào há miệng ra, vì phu bồi nàng ăn nào!” Hàn Mặc dưới áp lực của hần ăn một miếng thịt, nàng bĩu môi nói “ tướng công, người bắt ta ăn sao người không ăn hả?” Thế là Cao Nguyên Khái đành ăn một miếng cho vừa lòng nương tử, cứ thế nàng một miếng, ta một miếng. Đám người hầu hôm nay được một phen náo loạn, ngày thường vương gia tịch tịch ra lửa là thế, bây giờ lại vô cùng cung nịnh vương phi, đến rót trà lau miệng cũng một tay tự làm cho nàng, như sợ đám chúng ta chạm vào thì vương phi sẽ biến mất ấy, hừ hừ. Rõ ràng là hôm qua vương phi còn nhảy ra khỏi kiệu tự tử không thành nửa mà, sao hôm nay lại biểu hiện bình thường thế này, hay là nàng đã cảm kích vẻ đẹp mê người của vương gia chúng ta rồi. Tam vương gia đương triều chính là đệ nhất mỹ nam vạn người mê của Bắc Chu triều đại, không ít nữ tử trong đó có cả biểu muội Thanh Thanh quận chúa đều mê mệt hần, nhưng chưa từng một lần được hần để vào trong mắt, hoàng thượng đã từng có ý để nàng làm trắc phi của hần, ngôi vị chính phi mặc hần tùy chọn, nhưng một khi Cao Nguyên Khái đã không muốn, không ai bắt kể hoàng thượng dám ép buộc hần, đứa tiểu đệ này, tính khí quá mạnh mẽ . Nhưng mà lâu lắm rồi mới thấy vương gia cười tươi hạnh phúc như vậy, coi như chúng ta vô cùng cảm kích vương phi đi.

Nàng rất thích ăn ngọt, điểm tâm mang lên đều để hần dễ dàng bồi ăn hết. Xong xuôi, dường như có chút khí lực, nàng đã có thể tự đứng dậy được, hừ một tiếng thoát ra khỏi vòng tay ôm ấp của hần. “ Mặc Nhi, nào, vì phu bồi nàng đến hoàng cung thỉnh an hoàng thượng cùng hoàng hậu!”

Cao Nguyên Khái muốn bế nàng lên, nhưng vì đám nữ tỳ đang mải mê vấn tóc cho vương phi, đành đứng bên ngắm nhìn, nữ nhân của hần, thật sự rất đáng yêu. Cao Nguyên Khái vừa đưa tay ra định bế nàng, Hàn Mặc Mặc đã chạy thoát cái ra cửa, làm mặt quỷ trêu hần “ Không thèm cho chàng bế, ta vốn dĩ có thể tự đi được!”. Hần nhìn theo bóng dáng yêu kiều rung động trước cửa, trong tâm truyền tới một cỗ ấm áp, nếu trước kia có kẻ nào bảo với hần, có nương tử kẻ bên thật sự rất ấm áp, hần liền bảo kẻ đó điên rồi,

nhưng khi chính mình được đặt vào trong khung cảnh này, bản thân lại không thể nào thoát ra, mãi mãi làm một phu quân bồi nương tử thật tốt, luôn chờ che yêu thương nàng.

Trên xe ngựa của vương phủ, Hàn Mặc Mặc thoải mái ngồi trong lòng hấn nhìn ra bên ngoài, chính nàng không thêm ngồi tư thế quá dỗi thân mật này, tên đại sắc lang đã bắt ép nàng, nhưng mà ngồi trong lòng hấn thật rất ấm áp, rất thoải mái. Nàng khẽ nhếch môi “ Khải!” “ có vi phu!”, “ Hoàng thượng có phải rất thương người không?”” đúng! Người cùng hoàng hậu trước kia là hai người thân duy nhất còn lại của bốn vương, bây giờ nàng chính là người thân nhất của ta” “ Ừ, ta là nương tử của người” Hàn Mặc Mặc có biết qua việc trong triều, Cao Nguyên Khải từ nhỏ đã rất cô đơn, bây giờ lại cùng hoàng thượng đối đầu với Nhị vương gia, sự việc lần trước, hấn bị thương, cũng là do bị Nhị vương gia sai người ám sát. Hàn Mặc Mặc quay đầu lại, nhìn phu quân đầy thương cảm, nàng đưa tay nhỏ áp lấy má hấn “ Khải, có phải người từ nhỏ đến giờ đều rất cô đơn, tịch mịch không?” . Cao Nguyên Khải ôn nhu nhìn nàng gật đầu, người trong lòng hường trán hấn thơm một cái, rồi ôm lấy hấn “ hôm nay người có ta rồi, tháng ngày về sau sẽ không còn cô đơn nữa, bốn vương phi sẽ bảo vệ người, không để ai làm hại người nữa!”

Ấy, ta đang nói chuyện rất tình cảm mà, sao lại bị cưỡng hôn giữa ban ngày ban mặt thế này. Hấn ôm nàng, giọng nói trầm đầy nhục cảm” Mặc Mặc, vương phi của ta, ta yêu nàng” “Hả?” “Ta yêu nàng!” “Hả?” Đồ không biết ngượng miệng, giữa ban ngày ban mặt cưỡng hôn con gái nhà người ta, gia nhân đánh xe đằng trước truyền đến tiếng cười khúc khích, vương gia nhà chúng ta tỏ tình thật đáng yêu!

“ Muội muội bái kiến hoàng thượng, hoàng hậu” Hàn Mặc Mặc cúi xuống hành lễ. Cao Nguyên Trung vội vàng khoát tay “ Biểu muội không cần đa lễ, mau đứng dậy!”. Hoàng hậu vui vẻ nhìn nàng “ Biểu muội mau đứng dậy”. Hàn Mặc Mặc cười tươi một cái “ Đa tạ ân điển của hoàng thượng và hoàng hậu”

Trần Phiên Nhi hoàng hậu vui mừng nhìn biểu hiện của Kỷ vương phi, thật sự xinh đẹp, ứng biến nhanh nhẹn, chẳng bảo sao vương gia lại nhìn nàng đắm đuối như vậy, thỉnh thoảng còn cười ngây ngốc , ây da, hôm qua Thanh Thanh quận chúa còn kêu khóc không ngừng, kể làm anh như hoàng thượng không biết phải dỗ dành nàng như thế nào. Thanh Thanh nàng ta đã từng cầu xin hoàng thượng ban hôn, nhưng nói cách nào Cao Nguyên Khải cũng không bằng lòng, vì vậy mà có muốn cũng không được. Tính khí của Thanh Thanh quận chúa rất mạnh mẽ, cũng rất ương bướng, nàng ta đã thích cái gì rồi thì nghiêm nhiên sẽ phải đạt thứ đó bằng được, nếu không sẽ không chịu buông tha.

Nói chuyện một hồi, Hàn Mặc Mặc thật sự rất buồn ngủ, nàng cũng không biết làm thế nào cho phải phép nữa, liền kéo kéo áo phu quân, ngáp một cái. Cao Nguyên Khải vội vàng cáo lui, đêm qua đã làm nàng mệt , sáng nay còn phải tiếp chuyện hơi nhiều, dĩ nhiên bây giờ cũng nên bồi nàng về vương phủ rồi.

Trước ánh mắt ngạc nhiên của Cao Nguyên Trung cùng hoàng hậu, hấn bế bổng nữ nhân có chút buồn ngủ lên, mặc kệ nàng dựa dựa trời chết. Trần Phiên Nhi tựa vào ngực phu quân, cười khúc khích “ Không ngờ huynh đệ nhà chàng lại hành động giống nhau đến vậy, đều rất đa tình”....

Bên ngoài tuyết đã bắt đầu rơi, nữ nhân xinh đẹp thanh thoát tựa thiên thần yên ổn nép mình trong lòng nam nhân tiêu sái, lông mi cong vút, mũi nhỏ thẳng thẩn khịt khịt nhẹ, ngủ ngon lành, áo choàng màu đỏ thẫm che đi thân hình nhỏ bé, chỉ để lộ ra khuôn mặt say ngủ. Cao Nguyên Khải ôn nhu nhìn nàng ngủ, mới vừa rồi còn dạy bảo hấn nào là không được phi lễ trước mặt hoàng thượng, bây giờ đã tựa vào ngực hấn ngủ ngon lành. Vương gia hồi phủ, trên tay bế theo vương phi còn đang ngủ say, khuôn mặt hấn thập phần hạnh phúc, quần gia trong phủ lật đật chạy ra “ Bẩm vương gia, Thanh Thanh quận chúa đã..”

“ Biểu huynh, ta có chuyện muốn nói với huynh, nữ nhân kia..” Thanh Thanh quận chúa vội vàng chạy ra, hướng Cao Nguyên Khải đi tới, chợt khựng lại nhìn. Nữ nhân kia, sao lại có thể xinh đẹp đến thế, làn da trắng sữa, môi nhỏ hồng nộn chu lên, lông mi cong vút, dường như đây là nữ nhân xinh đẹp nhất nàng từng biết, còn cư nhiên say ngủ trong lòng người nàng yêu. Cao Nguyên Khải trong ánh mắt có tia chán ghét, vội vàng úp mặt Hàn Mặc Mặc vào trong ngực hấn, đối với người còn đang há hốc miệng trước mắt nhàn nhạt lên tiếng “ Vương phi của ta còn rất mệt, biểu muội, phiền muội tránh sang một bên”

Cái từ “ Biểu muội” này, sao mà xa cách như vậy, hấn chưa từng gọi tên nàng, Thanh Thanh chưa chút tránh qua một bên, đau đớn nhìn Cao Nguyên Khải bế nữ nhân kia vào trong sương phòng. Hàn Mặc Mặc hắt xì một cái, cảm giác được chần lớn cực kì ấm áp, vội vàng ôm ấp lấy, đầu nhỏ dụi dụi “ Chăn nhỏ, người

thật ấm áp nha’. Cao Nguyên Khải hướng trán nàng thơm một cái, nhẹ giọng nỉ non bên tai nàng “ Mặc nhi, là ta, không phải chần nhỏ!”.

Nàng mở to hai mắt, nhìn từ trên xuống dưới, ôi trời, nàng lại cuốn lấy hắn trên giường nữa rồi “ ta ngủ bao lâu rồi?” Cao Nguyên Khải từ từ vuốt má nàng, giọng nói cực kì ôn nhu “ nàng ngủ đã được sáu canh, bên ngoài trời đã tối rồi, có muốn ăn chút gì không?”

Hàn Mặc Mặc gật đầu, sau một hồi được hắn bồi ăn cơm, liền bị lôi lên giường tranh tài vất vả. Nàng thở dốc nằm trên ngực hắn, oán hận mấy tiếng “ Người, vô sỉ!”. Cao Nguyên Khải thoải mái vuốt lưng trần nhẵn nhụi của nàng “ cảm ơn nương tử đã khen!”. “ Nương tử!” “Hả” “ Ngày mai cùng ta quay về gia nàng, thăm nhạc phụ nhạc mẫu!” “Ừ!” “Nương tử, nàng không buồn ngủ chứ?” “ Ừ!” “ Nương tử, vì phu lại muốn nàng rồi, được không?” “Ừ!” “ Cảm miệng, ta đập ngươi xuống giường đó!”

Hàn Mặc Mặc nàng đúng là số khổ, vì ngày đã ngủ thoải mái rồi, đêm nay có chút không buồn ngủ, liền bị đại sắc lang ăn một phát rụng rời hết tay chân.

5. Thượng 4

Sáng sớm ở Kỷ vương phủ

Nam nhân tiêu sái một thân trường bào, ánh mắt phát ra hàn khí, trên người tản mạn ra phong thái cực kì uy phong, Cao Nguyên Khải nhấp nhẹ chén trà. Phúc Tồn vừa từ Giang Châu trở về, vội vã hướng chủ nhân quỳ xuống “ Bẩm vương gia, nô tài đã cho người chuẩn bị sẵn xe ngựa, ngày mai liền có thể rời vương phủ, biên giới Giang Châu gần đây có chút rối loạn, nhất định nhị vương gia cùng Mông Cổ đã có tính toán từ trước, chúng ta nên hành động sớm hơn!”. Cao Nguyên Khải lạnh lùng gầm một tiếng, Cao Nguyên Lâm người cũng thật quá hèn hạ, còn dám cấu kết với quân Mông Cổ, công răn cắn gà nhà, xem ra đã quá xem thường bốn vương rồi. “ Được rồi, người cũng lui xuống nghỉ ngơi đi!” “ Nô tài tuân lệnh!”

Trong phòng chỉ còn Cao Nguyên Khải đang ngồi im, chuyến đi lần này có chút nguy hiểm, hắn đương nhiên không thể đem theo Hàn Mặc Mặc, nhưng xa nàng lâu như vậy, hắn không chịu được, một ngày không thấy nụ cười của nàng ư, ngực hắn co rút đau đớn. “ Khải, người đâu rồi?” Hàn Mặc Mặc một thân lam y phục xinh đẹp động lòng người lướt vào, tỳ nữ đi hai bên cũng vội vàng chạy theo vào thư phòng. “ Nương tử, vi phu ở đây!” Cao Nguyên Khải chưa đợi nữ nhân tiến tới, bèn đứng dậy tiến lại ôm nàng hôn lên trán, Hàn Mặc Mặc vòng tay ra sau lưng hắn, đám tỳ nữ biết chuyện liền kéo nhau tất cả ra ngoài, đóng lại cửa thư phòng. “ Khải, lần này ta đi cùng người!” “ Nàng biết chuyện rồi ư?” “ Ta chặn đánh Phúc Tồn, không khai cũng phải khai!” “ Vương Phi của ta rất biết dọa người”

Cao Nguyên Khải hôn lên trán nàng, thuận thế ôm nàng vào trong lòng, thủ thủ “ Mặc nhi, lần này rất nguy hiểm, bốn vương không thể dẫn nàng theo được!”, Hàn Mặc Mặc đẩy hắn ra “ ta là nương tử của ngươi, sẽ cùng ngươi trải qua hoạn nạn, chút nguy hiểm này ta không sợ, huống hồ lúc nhỏ có theo các ca của ta học binh pháp, người vốn dĩ không cần để ý đến ta!” Cao Nguyên Khải dịu dàng ôm lấy nàng từ đằng sau, hôn trụ đỉnh đầu của nàng “ nhưng ta để ý, sự an nguy của nàng còn đáng giá hơn tính mạng của vi phu, Mặc nhi, nàng đối với ta rất quan trọng!” Hàn Mặc Mặc uy một tiếng “ nếu không dẫn ta theo, ta liền hồng hạnh vượt tường cho người xem, hừ!”

Hàn Mặc Mặc vừa nói xong câu này, không khí chung quanh bỗng ngột ngạt khó thở, có một vị cô nương nào đấy biết mình có lỗi, rụt rè vỗ ngực phủ quân trấn an, cười trừ. Cao Nguyên Khải lạnh lùng phun ra mấy tiếng “ Nàng dám!”. Hàn Mặc Mặc đẩy hắn ra “ ta đương nhiên dám rồi !” . Hàn Mặc Mặc một phát bị ôm về sương phòng, y phục trên người từng cái từng cái một bị vứt đi, để lộ đường cong tuyệt mỹ, Cao Nguyên Khải cười tà một tiếng “ xem ra bốn vương chưa bồi nàng thật tốt, vì vậy nàng mới có ý hồng hạnh vượt tường!” xoay người lên, nằm đè trên người nàng “ Vô sỉ!” “ Nhưng vi phu chỉ vô sỉ với mỗi mình nàng thôi, Mặc nhi, ngoan ngoan ở nhà đợi vi phu trở về có được không?”

Sự thật chứng minh là, người đời đồn đại tam vương gia trí thông minh tuyệt vời quả không ngoa, tối đó vất kiệt sức Hàn Mặc Mặc, hại nàng sáng sớm hôm sau tay chân không giục dịch nổi. Cao Nguyên Khải thấy người trong lòng đã thả đều, bạc môi hướng trán nàng thơm nhẹ , kéo chăn lên đắp lấy thân thể tuyết trắng điểm rất nhiều dấu vết hắn để lại, thủ thủ bên tai nàng “ Mặc nhi ngoan, vi phu hứa sẽ bình an trở

về!”. Hàn Mặc Mặc thực đã tỉnh, nghe hắn nói mấy câu này thật sự rất xúc động, vòng tay nhỏ chọt vòng ra qua eo hắn, khuôn mặt áp lấy lồng ngực trần rần chắc của hắn, thổn thức “ta mới không cần người trở về đó!”. Cao Nguyên Khải thấy lồng ngực truyền tới cảm giác ướt át, trong tâm liền co rút đau đớn, hắn nâng gương mặt nàng lên, hôn nhẹ vào nước mắt của nàng “Vi phu biết, vì thế vi phu sẽ bình an trở về để vô sỉ với nàng!”

Cao Nguyên Khải rời đi, mấy lần đều ngoái đầu lại nhìn về phía sau, thật kì lạ, lần đầu tiên hắn có cảm giác không muốn rời đi, chỉ mau mau muốn trở về để nhìn thấy nàng. Hình như Mặc nhi giận hắn, vừa rồi còn không thèm ra tiễn, cũng may hắn đã nhờ hoàng hậu thỉnh thoảng hãy gọi nàng vào cung, cùng nàng trò chuyện, cũng mua thật nhiều thổ về cùng nàng chơi đùa, như vậy nàng chắc chắn sẽ không còn nhảm chán nữa.

“Bái kiến vương gia, Trần Chi chân nhân đã đến!”

“Được rồi, cho ông ta vào!” Cao Nguyên Lâm lãnh khốc ngồi trên ghế, gương mặt tuấn tú co lại, hắn nhiều đêm nay đều mơ về một nữ nhân, nàng xinh đẹp tựa ánh mặt trời soi rọi tâm can hắn, nụ cười của nàng đã in sâu vào thần trí của hắn, một nữ nhân tựa như tiên nữ giáng trần nhảy múa giữa đồng cỏ rộng lớn, hắn nhiều lần đưa tay ra với lấy, bóng dáng nàng chợt biến mất, nhìn xuống tay chỉ còn là vũng máu, vì vậy mà hoảng hốt tỉnh lại.

Trần Chi chân nhân là ông lão mắt nhìn không tỏ, tuy nhiên có thể xem được tướng số, gật gù nói “Vương gia, nếu người tin còn tin ta, hãy tránh đi mối nghiệt duyên này, nữ nhân đó chính là Hồng Liên tiên nữ bị Tây Vương Mẫu đày xuống hạ giới, số mệnh của nàng chỉ thuộc về người có vận mệnh nắm giữ toàn thiên hạ, nếu người khác miễn cưỡng chiếm được nàng, họa diệt thân tự khắc sẽ tới!”

Cao Nguyên Lâm lạnh lùng chìa mũi kiếm vào cổ ông lão “Ta chính là người nắm giữ toàn thiên hạ, đừng ở đó mà xàm ngôn!”

Trần Chi chân nhân không thay đổi sắc mặt “Vương gia, Giang Châu bốn mùa hoa nở, mùa Xuân năm nay, dưới gốc bồ đề trăm năm, nàng sẽ xuất hiện, vạn lần đừng đến, hậu quả ta vốn không lường trước được!”

Cao Nguyên Lâm cười khẩy, cúi xuống phun ra từng tiếng lãnh khốc bên tai vị chân nhân đã già “nếu nói như thế, kẻ nào có được nàng, nghĩa là có toàn thể thiên hạ, vị tiên nữ này, tất sẽ thuộc về ta!”

6. Thương 5

Chương 8

Hàn Mặc Mặc mặc nam trang nằm trong thùng gỗ lớn vận chuyển đi Giang Châu lần này của Kỷ vương gia, lạnh quá đi mất, nàng run run nằm trên một đồng rơm, xe ngựa vẫn đang di chuyển, lưng của nàng từ sớm đã không còn cảm giác rồi. Hàn Mặc Mặc khẽ hắt xì một cái, lập tức giật mình bởi tiếng hời vọng vào từ bên ngoài “Ai? Kẻ nào?”. Ấy da Mặc Mặc ngốc, thùng gỗ mỏng như thế, người nhất định không được gây động.

Đoàn xe dừng lại trước một khách điểm ven đường, Cao Nguyên Khải dẫn đầu đoàn đi vào. Phúc Tồn hướng chủ quán hỏi “Chủ nhân ta bao trọn khách điểm này, phiên người chuẩn bị sẵn, còn nữa thức ăn cũng nên chọn lựa kĩ càng một chút, hiểu chưa?”. Vị chủ quán vui mừng sốt sắng “Vâng vâng, tiểu nhân đã hiểu”. Nam nhân ngồi ở kia thật đẹp, trên người còn tỏa ra phong thái ngạo nghễ uy phong. Vị chủ quán nhất thời hồ đồ tiến đến gần Phúc Tồn hỏi nhỏ “Quan gia, vậy có cần có nữ nhân bồi rượu...?”. Phúc Tồn nghiêm mặt, Cao Nguyên Khải gần đó dường như nghe hết, miệng lãnh khốc phun ra vài chữ “Ngu xuẩn!” khiến vị chủ quán tái xanh mặt, vội vã quỳ xuống xin lỗi, “Quan khách xin thứ tội, tiểu dân ngu muội không hiểu chuyện!” Phúc Tồn nhìn qua vương gia, rồi vội vàng cho chủ quán đứng dậy, tiểu nhị chạy ra dẫn hắn lên phòng. Cao Nguyên Khải khẽ bóp trán, thật mệt, nữ nhân đời này bốn vương muốn bồi chỉ có Hàn Mặc Mặc, nhắc đến nữ nhân, hắn lại bắt đầu nhớ nàng phát điên lên rồi.

Đêm khuya, bóng dáng nam nhân nhỏ bé như con chuột nhắt di chuyển lên trên lầu, tay nhỏ khéo léo mở cửa, thật may Cao Nguyên Khải không cho đám lính kia canh phòng, như thế nàng còn lâu mới lọt vào được đây. Hàn Mặc Mặc rón rén bước từng bước lại gần giường nhỏ, nghe thấy tiếng thở đều của hắn, mới

phát hiện hân đã ngủ rồi, nàng từ từ ngồi xuống nhìn ngũ quan đẹp đẽ của phu quân, trong lòng ít nhiều có chút tội lỗi “ Xin lỗi người, nhưng ta nhìn người như thể nhảy vào nguy hiểm, ta đương nhiên không thể đứng ngoài!”. Bỗng chốc người nằm trên giường một phát đem Hàn Mặc Mặc bay lên giường, người đang trên lãnh khốc phun ra vài tiếng, tay chân nàng đều bị hân giữ lại, cả người nhất thời đều bị hân ép xuống giường lớn “ Người là kẻ nào, dám nửa đêm đến ám sát bốn vương?”. Hàn Mặc Mặc tuy có chút hoảng sợ, vì phòng hơi tối, hân không nhận ra nàng cũng phải, Hàn Mặc Mặc vui vẻ rướn người lên hôn hân một cái, miệng nhỏ phát ra âm thanh dễ nghe “ Phu quân, ta là nương tử của người!”. Cao Nguyên Khải nhất thời sửng sốt, giọng nói này, hình xác là của nương tử nhà hân, tại sao nàng lại ở đây giờ này. Hân vội vàng đốt nến lên, trên giường nhỏ hiện ra hình dáng một nam nhân tiểu mỹ thụ cực kì xinh đẹp, nàng ngồi dậy, vòng tay qua cổ hân “ Khải, đừng giận, ta không muốn để chàng đi một mình, liền bí mật theo chàng đến tận đây, đừng giận ta nha”. Cao Nguyên Khải ngơ hết cả người, trán cũng bắt đầu nhả lại, biểu tình cực kì khó coi, Hàn Mặc Mặc vội vàng hôn từng điểm trên mặt hân, từ trán, đến hai má, đến chiếc mũi cao đầy nam tính, rồi lại hôn đến bạc môi đẹp đẽ của hân, miệng nhỏ thanh minh “ Khải, chàng đừng giận, là ta không ngoan, nhưng lần trước thấy chàng bị thương như vậy, ta không thể ở nhà chờ chàng được”

“ Mặc nhi!” âm thanh ôn nhu vang lên, Cao Nguyên Khải cho nàng ngồi hoàn toàn trên người hân, hơi thở nóng hổi phả vào gáy khiến Hàn Mặc Mặc run rẩy, nơi tư mật sớm đã tiếp xúc chặt chẽ với lửa nóng nam tính của hân trở nên cực kì ẩm ướt. Cao Nguyên Khải tay chân nhanh chóng tháo bỏ y phục nam nhân trên người nàng, từng cái từng cái rút xuống “ Mặc nhi, ta nên phạt nàng thế nào đây?”

“ Ừm, nóng quá!” Hàn Mặc Mặc uốn éo thân mình chà xát lên cơ thể cường tráng của hân, mong bớt đi cảm giác nóng rầy khó chịu phía bụng dưới. Thần trí nàng dần trở nên mơ hồ hỗn loạn, Cao Nguyên Khải cười tà một tiếng, đem chính mình vùi sâu trong cơ thể ấm áp của nàng.

Sáng sớm trời còn sương lạnh, nữ nhân xinh đẹp nằm ngủ say, dung mạo tựa tiên nữ giáng trần nằm gọn trong lòng ngực nam nhân cường tráng. Nàng vai trần lộ ra vết hồng liên đẹp mê hồn, có chút hơi lạnh liền hướng hân chui vào, Cao Nguyên Khải sau một đêm được ăn no, vui vẻ tỉnh lại, kéo nàng nằm hoàn toàn trong lòng hân, tay lớn kéo chăn lên, che giấu đi nữ nhân kiều diễm cùng dấu vết kích tình mờ ám trên cổ nàng, hướng trán nàng hôn trụ. Âm thanh khàn khàn vang lên “ Mặc nhi, mau quay về, đường đi rất nguy hiểm, nàng lại là điểm yếu duy nhất của ta, ác nhân chắc chắn sẽ nhắm vào nàng!”

Hàn Mặc Mặc cự quấy, thất lưng dường như đã tê dại, chân cũng không còn chút sức lực, nàng vòng tay qua cổ hân, bộ ngực sữa non đầy áp lên lồng ngực của hân “ Không được, ta không muốn về, vốn dĩ ta rất thông thuộc về dược liệu trị thương, chàng miễn cưỡng cho ta làm một tiểu nam đồng đi bên chàng là được!”

Cao Nguyên Khải lật lại, để người nàng nằm hoàn toàn trên người hân, bạc môi hướng tai nhỏ của nàng cắn mút “ Mặc nhi, như vậy nàng sẽ phải chịu khổ! ”

Hàn Mặc Mặc rướn người lên, môi nhỏ cùng môi hân quấn lấy nhau, từng tiếng đứt quãng truyền ra “ Không.. sao.. chỉ.. cần có thể cùng chàng, khổ cực ta không sợ!”

“ Mặc nhi?”

“Ừ!”

“ Ta yêu nàng!”

“ Ta biết!”

“ Nàng không được rời xa ta nửa bước, nhớ chưa?”

“ Nhớ rồi! Ta nhất định sẽ dính lấy chàng không rời!”

“ Mặc nhi, ta yêu nàng!”

“ Cao Nguyên Khải! Câm miệng!”

Ây da, thổ lộ cứ việc thổ lộ, sao cứ phải làm loạn trên người nàng, tối qua hân đã ăn nàng đến ba lần rồi, bây giờ ác ma còn chưa thỏa mãn, muốn nàng tiếp sao, vốn dĩ lần này đi cùng hân là đúng hay sai nàng

cũng không biết, chỉ biết là tên đại sắc lang này đang vui vẻ trêu đùa, từng chút từng chút một gặm nhấm toàn bộ thân thể nàng.

“ Vương gia! Đây là?” Phúc Tâm hết sức ngạc nhiên nhìn tiểu nam đồng xinh đẹp đứng sát vương gia nhà hắn, biểu tình có chút không tin nổi. Phúc Tâm là đệ đệ của Phúc Tồn, cũng là người thân cận của Cao Nguyên Khải, do sư huynh đã lên đường đến Giang Châu trước chuẩn bị lực lượng, Phúc Tâm được giao trọng trách hộ giá vương gia đến sau. Cao Nguyên Khải ồng tay dài che đi bàn tay đang nắm chặt lấy tay nàng, nét mặt vẫn bình thản “ Đây là nam đồng trị thương của bổn vương, có chuyện gì về sau hãy nói!”

Hàn Mặc Mặc cười tươi, để lộ hai lúm đồng xu, dung mạo đẹp đến mê hồn nhìn Phúc Tâm, làm hắn ngây ngẩn cả người, sao trên đời này lại có tiểu nam đồng xinh đẹp đến vậy, vẻ đẹp này so với nữ nhân còn gấp bội phần. Hàn Mặc Mặc mới chỉ định gờ tay ra “ Xin chào, ta là Mặc Mặc.....” đã bị Cao Nguyên Khải lôi đi, tên Phúc Tâm này, dám nhìn nữ nhân của hắn đến ngơ ngẩn hết cả người như vậy! Thật không coi ai ra gì mà!

Trên xe ngựa, cảnh tượng có chút không phù hợp lắm nếu chỉ nhìn lướt qua, một tiểu nam đồng nhỏ nhắn ngồi trong lòng nam nhân tuấn tú tiêu sái, tiểu nam đồng đang ngủ say, còn nam nhân thì nhìn hắn đầy âu yếm, thỉnh thoảng bạc môi còn nhếch lên cười nhẹ, hướng trán tiểu nam đồng hôn trụ. Rõ ràng là đoạn tụ, nhưng vị tiểu nam đồng này thật ra là một nữ nhân, nữ nhân đó chính là vương phi của hắn, người hắn nguyện bồi suốt cuộc đời này.

Bên ngoài có khúc một tiếng, xe ngựa có chút lung lay, Cao Nguyên Khải cười lạnh, hướng nữ nhân trong lòng hôn nhẹ, nói khẽ bên tai nàng “ Mặc nhi ngoan, ngủ yên, vì phu ra xử lý một lát, sẽ vào ngay”. Hàn Mặc Mặc vốn biết chuyến đi này sẽ có nguy hiểm, nhưng nàng tin tưởng vào thân thủ của hắn, hơn nữa bên ngoài cũng có rất nhiều quân của Kỳ vương phủ, nàng vẫn là nên ngủ ngon một giấc. Hàn Mặc Mặc ưm nhẹ, tay nhỏ vươn lên vuốt má hắn một cái, nhắm mắt an toàn ngủ tiếp, tiếng binh đao bên ngoài càng lúc càng lớn hơn. Qua canh giờ sau, bên ngoài im ắng hẳn, xe ngựa tiếp tục di chuyển, Cao Nguyên Khải luôn người vào trong, liếc nhìn thấy người trên giường vẫn đang ngủ ngon lành, nhanh chóng tiến tới ôm nàng vào lòng, tham lam hít hà mùi hương mê người trên tóc nàng. Thế gian này thật quá đáng sợ, người ruột thịt với nhau cũng không nề hà, Cao Nguyên Lâm đã cho người phục kích ở đoạn đường trước, lần này hắn lại đem quân đi không nhiều, cũng may Phúc Tồn đã cho người đến ứng cứu. Cao Nguyên Lâm xem hắn như cái gai trong mắt, không từ mọi thủ đoạn muốn diệt trừ hắn, như vậy mới có thể xô được Cao Nguyên Trung ra khỏi ngai vàng, đường đường chính chính nắm giữ toàn bộ thiên hạ.

Cao Nguyên Lâm từ nhỏ đến lớn tất cả đều thừa Cao Nguyên Khải về mọi mặt, dù là tướng mạo hay trí tuệ, hắn còn chỉ là con của một nô tì thấp kém nhờ câu dẫn được hoàng thượng mới được phong quý phi, vì vậy mà hắn hết sức căm ghét huynh đệ Cao Nguyên Trung và Cao Nguyên Khải, tất cả những thứ bọn họ có, hắn nhất định sẽ lấy đi không thiếu một xu.

“ Khải, chàng có bị thương không?” Thanh âm nữ tử trong veo vang lên, Cao Nguyên Khải thất thần nhìn nàng, nương tử của hắn thật sự rất xinh đẹp, dù là khi mới ngủ dậy, lúc này đây còn ngồi trong lòng hắn, hương thơm tản mát từ cơ thể nàng dường như làm tâm hắn muốn nổ tung lên rồi.

Liếc thấy biểu cảm chịu đựng của Cao Nguyên Khải, Hàn Mặc Mặc nhất thời lo lắng, nàng đưa tay nhỏ vuốt trên người hắn, cuối cùng dừng ở bàn tay có vết đao chém qua, tuy máu đã cầm lại nhưng vẫn còn một ít đọng lại nơi miệng vết thương. Hàn Mặc Mặc đưa tay hắn lên gần cánh môi hồng nộn, thổi từng hơi nhẹ vào vết thương, chắc chắn hắn sẽ bớt đi cảm giác đau đớn. Nhưng Cao Nguyên Khải lại không cho là vậy, nàng làm như thế là đang ép hắn đến đường cùng. Bạc môi thốt ra từng tiếng, khàn đặc đục vọng “ Vì phu không sao, chỉ là sơ ý một chút!”. Hàn Mặc Mặc lắc đầu, lôi trong túi ra một ít dược liệu trị thương, nhanh chóng giúp hắn bôi vào “ Không đúng, nhìn chàng khổ sở chảy mồ hôi như vậy, nhất định là rất đau rồi, đối với ta chàng không nên nói dối!”. Vết thương nhỏ này so với hắn có là gì, một chút đau đớn cũng không có, Hàn Mặc Mặc, vì phu bây giờ không có đau nơi đó, vì phu đang rất khổ sở ở nơi khác cơ

Trong đầu Cao Nguyên Khải bỗng dưng nảy ra một ý, ai bảo nàng đơn thuần như vậy, hắn bắt đầu mỉu máo “ nương tử, vì phu đúng là thấy đau thật rồi”. Hàn Mặc Mặc ôm lấy đầu hắn để trên vai nàng, tay nhỏ vỗ vỗ lưng hắn “ Ta đã bảo rồi, dược liệu này bôi vào sẽ rất rát, nhưng cũng sẽ rất nhanh lành”

Cao Nguyên Khải xoay đầu, cắn mút cổ nàng “ Mặc nhi, ta có cách để giảm đau đó, nàng nguyện ý giúp

ta chứ!’: Hàn Mặc Mặc phía dưới truyền đến cảm giác tê dại, tay nhỏ cố đẩy đầu hẳn ra, tay còn lại bắt lấy tay hẳn đang luồn vào trong tiết khố nàng trêu đùa. Nàng thở dốc bên tai hẳn “ Cách gì? “. Cao Nguyên Khải cười tà một tiếng, không nhanh không chậm bắt đầu hành sự “ Mặc nhi, xem như nàng đã đồng ý, vì phu cảm ơn nàng! “. “ Ô! Làm gì có kiểu giảm đau nào vô sỉ như vậy hả? ”

Nàng đỏ mặt đầm lông ngực hẳn, nam nhân lang sói chỉ cười tươi như hoa, một phát lột sạch nàng, ây da, đây là trên xe ngựa mà, cũng may là xe ngựa này rất rộng lớn, nếu không nàng đảm bảo sẽ không dám ra ngoài mất. Cao Nguyên Khải nhanh chóng thoát li y phục, ôm lấy nàng đến bên giường, kiêu ngạo nam nhân đã sớm phát tác, Hàn Mặc Mặc tuy rằng đã cùng hẳn không ít lần, nhưng vẫn còn rất xấu hổ, mắt phượng chỉ nhìn qua một cái, hai má liền đỏ lựng mê người, lớn đến vậy, bảo sao lần đầu tiên của nàng lại đau đến chết đi sống lại. Cao Nguyên Khải thấy bộ dạng xấu hổ đáng yêu của nàng, liền cầm lấy tay nhỏ của nàng, áp vào kiêu ngạo nam nhân sừng sừng, a, thật ấm, cũng thật cứng cáp, hẳn thở dốc bên tai nàng “ Mặc nhi, thấy không, mỗi chỗ trên cơ thể ta đều muốn nàng! “. Hàn Mặc Mặc đỏ mặt, cảm nhẹ lên môi hẳn “ vô sỉ, là vương gia, nói mấy lời này không phải rất khó nghe sao? “. Cao Nguyên Khải chẳng nói chẳng rằng úp miệng lên hai đồi núi sừng sừng mà ra sức cắn mút, tay lớn cũng bận việc thăm dò nơi tư mật của nàng, Hàn Mặc Mặc uốn éo thân mình, thở dốc, hai chân trần trắng muốt kẹp chặt bàn tay hẳn, như thôi thúc hẳn tìm hiểu thêm về nơi đó. Cao Nguyên Khải thở từng hơi nóng rẫy, cắn mút vành tai nàng “ Mặc nhi, xem nàng muốn ta như vậy, nơi đó đều đã ướt lấm rồi! ”

Hàn Mặc Mặc thần trí dường như không còn một chút tỉnh táo, hai tay nhanh chóng vòng qua cổ hẳn, ôm chặt “ Khải, ta rất nóng, mau giúp ta!!! “. Cao Nguyên Khải tay lớn xoa hai đỉnh núi mê người, thì thầm bên tai nàng “ Nói nàng muốn ta, liền cho nàng! “. Hàn Mặc Mặc một chút tỉnh táo cũng không còn nữa “ ta muốn chàng, muốn chàng!!! “ Cao Nguyên Khải vốn chỉ chờ câu nói này của nàng, kiêu ngạo nam nhân từ nãy giờ đã lớn đến mức đau muốn chết, liền thúc mạnh thân mình, đem chính hẳn yên ổn nằm trong hoa huyết chặt chẽ, ấm áp. Hàn Mặc Mặc ưm một tiếng, môi mỏng hướng bạc môi của hẳn liếm mút, hai chân vòng qua eo nam tính của hẳn, cổ vũ đại sắc lang làm loạn. Cao Nguyên Khải nhanh chóng từng đợt trên người nàng, nơi kết hợp chặt chẽ của hai người đã tuôn ra không ít ái dịch, Hàn Mặc Mặc thổn thức kêu từng tiếng “ Không được, chậm lại một chút! “ Cao Nguyên Khải ôm lấy nàng, cho nàng ngồi hoàn toàn trên người mình, nơi tư mật vẫn cùng kiêu ngạo nam nhân kết hợp chặt chẽ, bạc môi của hẳn bây giờ đang thoải mái thăm dò hai đỉnh núi hồng nhật dựng đứng của nàng, ra sức cắn mút. Hàn Mặc Mặc dường như bị rút hết hơi, môi nhỏ hướng chớp mũi nam tính của hẳn hôn lấy, hay tay vòng qua cổ hẳn, thở dốc, hẳn chỉ đứng dậy một chút, thắt lưng của nàng đã truyền đến cơn tê dại, làm nàng rung hết cả mình. Sau một hồi lâu, hẳn mới gằm một tiếng, đem mầm mống tình yêu phát tác trong người nàng, lật nữ nhân nhỏ bé đã kiệt sức mà ngủ thiếp đi trên người mình, để nàng yên ổn nằm trong ngực hẳn, Cao Nguyên Khải hôn từng điểm trên khuôn mặt xinh đẹp tựa tiên nữ của nàng “ Mặc nhi, ta yêu nàng! “. Hàn Mặc Mặc hơi mở mắt, thốt ra từng tiếng “ Ta.. cũng.. yêu.. chàng..! ”

9S

7. Thương 6

Chương 9

Sáng sớm hôm sau, đoàn hộ giá Kỷ vương gia đã đến Giang Châu, dân chúng được một phen náo loạn, họ hết bị ngạc nhiên bởi khí chất cao ngạo cùng dung mạo tuấn tú tiêu sái của Kỷ vương gia, lại có một tiểu nam đồng hết sức khác lạ đi bên hẳn, vị tiểu nam đồng này dung mạo so với nữ nhân xinh đẹp nhất của Giang Châu trấn là Hương Mai còn hơn vạn lần, môi đỏ, mắt phượng, chiếc mũi cao thanh tú, làn da nam nhi lại trắng sứ mịn màng, chỉ tiếc không phải là nữ nhân, nhưng vị tiểu nam đồng này thật sự rất xinh đẹp, nhìn hẳn một cái liền khiến người khác mặt đỏ, tim đập nhanh. Mấy thiếu nữ trong trấn cũng được một phen náo loạn, người thì hâm mộ Kỷ vương gia, người lại lỡ để tâm trí mình cho tiểu nam đồng đi bên cạnh hẳn, họ đúng là thần tiên trên trời. Trong đó, Lục Hương Mai trưởng nữ của quan phủ Giang Châu trấn dường như đã nhầm trúng Kỷ vương gia, còn nam đồng đi bên cạnh kia, nhìn kiểu gì nàng cũng không thấy có cảm tình, nam nhân gì đâu mà đi đứng nhẹ nhàng, lại xinh đẹp hơn cả nữ nhân, đúng là thập diện nam đồng không hề có nam tính.

Lục tiểu thư vừa hay đến tuổi cập kê, lại xinh đẹp mỹ miều, nhưng chung quy đều mang lòng dạ nữ nhân, vị Lục cô nương này vẫn một mực muốn trèo cao, nhưng gia đình văn sĩ trong trấn hoàn toàn nằm ngoài ước muốn của nàng ta. Vừa hay Kỷ vương gia có chuyến vi hành đi đến Giang Châu, phụ thân của nàng cũng đã sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho vương gia cùng tùy tùng trong Lục phủ, nàng ta tự coi đây chính là cơ hội ngàn năm có được, hướng hồ vị vương gia này lại tuần tú tiêu sái như vậy, Lục Hương Mai tin tưởng vào sắc đẹp của mình nhất định sẽ mê hoặc được vương gia. Nàng ta vốn có nghe qua vương gia đã lập vương phi, nhưng vị vương phi này lúc rước dâu còn nhảy tự tử, rõ ràng không muốn gả cho Kỷ vương phủ, như vậy chắc chắn tình cảm giữa bọn họ không tốt, Lục Hương Mai nàng càng thêm phần tự tin rồi. Nếu không được làm chủ cung Kỷ vương phủ, nàng đơn giản làm một trắc phi cũng không sao.

Lục Quan Cường khúm núm cúi mình đứng trước cổng “vi thần bái kiến vương gia, đường xa đã mệt, thỉnh mời vương gia vào phủ nghỉ ngơi!”. Cao Nguyên Khải đứng gần Hàn Mặc Mặc, ý muốn nàng có chỗ dựa vào, lần này ăn nàng trên xe ngựa, tính ra hẳn cũng không có gì không khỏe, chỉ có nàng mới trở nên yếu ớt hơn thôi. Cao Nguyên Khải khua tay “miễn lễ, mau vào phủ!”. Cao Nguyên Khải bước trước một bước, lại đứng lại đợi nữ nhân phía sau, dù giả nam trang, nàng vẫn rất nhẹ nhàng thanh thoát, bọn Phúc Tồn được phen túm tụm cười, vương gia à vương gia, người muốn che giấu vương phi thì nên cách xa một chút chứ, Phúc Tâm sau khi được huynh trưởng cắt lời, cuối cùng cũng biết được thân phận của tiểu nam đồng kia, cho đến bây giờ vẫn không khép nổi miệng, hại hẳn mỗi khi nhìn lên vương phi đều mặt đỏ tim đập nhanh.

Mọi người vào trong chính đường, Kỷ vương gia ngồi cao nhất, cùng ngồi với hắn chính là tiểu nam đồng kia, Lục Quan Cường không khép nổi miệng, có ý hỏi “Vương gia, đây là?”

Cao Nguyên Khải trên người tản mát phong thái lạnh lùng “Đây là nam đồng trị thương cho bốn vương”

Nghe giọng nói lãnh đạm của vương gia, Lục Quan Cường có chút run sợ, cho là mình đã hỏi điều không nên hỏi, mới tiếp lời “Vương gia, đường xa đã mệt, vi thần đã sắp xếp phòng cho ngài, nếu không còn việc gì liền có thể đi nghỉ ngơi! Vị tiên sinh này, ta cũng đã sắp xếp cho người một phòng..”

Cao Nguyên Khải lãnh khốc phun ra từng tiếng “Không cần! Hắn ở cùng phòng với ta! Cho người dọn dẹp lại phòng ta một chút!”

Lục Quan Cường chảy mồ hôi hột sau lưng “Vâng Vâng, vi thần tuân lệnh!”

Cao Nguyên Khải quay sang nhìn Hàn Mặc Mặc, nàng nhìn hắn với vẻ: đừng dọa sợ vị quan phủ này như thế chứ, hắn lại thì thầm bên tai nàng “do hắn không hiểu chuyện, muốn tách nàng ra khỏi ra đó!”

Hàn Mặc Mặc lại thì thầm bên tai hắn “Vô sỉ!”

Cao Nguyên Khải cười cười trong chốc lát nhìn nàng làm Lục Quan Cường sững sờ, thái độ này là gì, Kỷ vương gia hẳn đã nghe quan là một người cực kỳ lãnh khốc, trí tuệ lại hơn người, bình quyền ở Nguyệt Quốc này hiếm ai qua được hắn, đã từng thân chinh đánh bắc dẹp nam, tại sao lại nở nụ cười hiền lành như vậy trước mặt vị tiểu nam đồng này, thôi, có lẽ hắn mờ mắt rồi, là nhìn nhầm.

Trước cửa truyền đến âm thanh nữ tử mềm mại, một tiểu cô nương thân lam bào xinh đẹp tiến vào chính đường, cúi xuống hành lễ “Nữ nhi Lục Hương Mai bái kiến vương gia!”. Lục Quan Cường có chút sững sờ, con bé này, vẫn một mực muốn trở thành sủng phi của Kỷ vương gia, sớm đã bị danh vọng làm mờ mắt rồi. Ông ta tiến đến gần nữ nhân giới thiệu “Vương gia, đây là trưởng nữ của vi thần Lục Hương Mai muốn tiếp chuyện ngài một lát!”. Cao Nguyên Khải khuôn mặt khôi phục vẻ lãnh đạm, thậm chí không thèm liếc mắt đối với vị cô nương phía trước, tâm trí hắn hiện tại là bị vị tiểu nam đồng trước mặt này hút mất rồi, nhưng Hàn Mặc Mặc lại có vẻ có hứng thú, miệng nhỏ cười tươi với Lục Hương Mai “Xin chào Hương Mai, ta là Hàn Mặc, rất vui được biết cô!”. Lục Hương Mai nghe thanh âm mềm mại phát ra từ miệng tiểu nam đồng, một tia chán ghét xoẹt qua ánh mắt nàng ta, nhưng thứ đó lại lọt vào tầm nhìn của Cao Nguyên Khải, ý tứ gì đây? Lại nhìn đến ánh mắt thèm thuồng của nàng ta lúc nhìn hắn, Cao Nguyên Khải sớm đã khẳng định nữ nhân này không phải ngây thơ trong sáng gì, vẫn nên bảo vệ Mặc nhi cẩn thận một chút.

Cao Nguyên Khải cầm tay Hàn Mặc Mặc, đứng dậy, âm thanh từ miệng hắn phát ra khiến mọi người đều sợ hãi “Bốn vương cần đi nghỉ, có chuyện gì ngày mai hãy nói!” “Hắn quay lại nhìn nàng, ánh mắt cực kỳ ôn nhu” “Mặc nhi, đi thôi!” Lục Quan Cường khúm núm thi lễ “Thỉnh vương gia đi nghỉ”. Lục Hương Mai sững sờ, lời ngọt ngào trong miệng định nói ra giờ đây biến thành cục tức chặn ngang họng nàng ta,

như thế nào hai nam nhân lại cầm tay nhau dễ dàng như vậy, không lẽ vương gia đoạn tỵ, không thể nào, có lẽ hai người họ thân quen quá thôi, hành vi như vậy không nói lên điều gì cả, Lục Hương Mai tự trấn an, mau chóng tiến lại gần phụ thân.

“ Phụ thân, người nói xem, lần này con có cơ hội chứ?”

“ Mai Mai, Kỷ vương gia thật sự rất đáng sợ, con theo hắn ta, chắc chắn sẽ chịu khổ! Bên Kính gia đã đánh tiếng, con cũng nên xem xét một chút!”

Lục Hương Mai quay ngoắt đi “ Không được, đời này nhi nữ chỉ muốn gả cho vương gia, vốn không cần người khác!”

Lục Quan Cường thở dài, đứa con gái này, vốn chưa từng để ai trong mắt, cũng một tay ông nuông chiều, bây giờ như thế này người nên trách là ông.

Cao Nguyên Khải cầm tay kéo Hàn Mặc Mặc vào phòng, phân phó người canh ngoài cửa, tuyệt đối không cho ai lại gần, nữ nhân kiêu diễm vừa vào phòng đã bỏ tay hắn ra, nhanh chóng chạy lại phía kệ sách, khuôn mặt xinh đẹp bỗng sáng bừng “ Ấy da, rất nhiều sách về dược liệu, đúng là sở thích của ta!”

Cao Nguyên Khải ôn nhu nhìn nàng, hắn từ từ ngồi xuống ghế “ Mặc nhi! Lại đây!”. Hàn Mặc Mặc mắt không rời khỏi trang sách, từ từ đi lại bên hắn, mông nhỏ thuận thế ngồi xuống đùi hắn, tự nhiên tựa vào lòng hắn như con mèo nhỏ. Cao Nguyên Khải thơm lên trán nàng “ Mặc nhi, tránh xa lục cô nương ra một chút! Được không?”. Hàn Mặc Mặc thật ra cũng có thấy biểu hiện của nàng ta, Cao Nguyên Khải tuần tú như vậy, mọi cô nương đều sẽ vì hắn mà thâm mến. Nàng rời mắt khỏi trang sách, nhìn vào mắt hắn “ Ta biết! Vốn dĩ tất cả mọi thứ ta đều thấy được, hắn nàng ta với chàng cũng rất có ý”. Cao Nguyên Khải vòng tay qua eo nhỏ của nàng, thở đều bên tai nàng, Hàn Mặc Mặc hôn lên chóp mũi hắn, chân tình “ Nhưng ta tin chàng, cũng là tin bản thân ta, sẽ không có ai đủ bản lĩnh chịu đựng sự vô sỉ của chàng như ta!”

Cao Nguyên Khải trong tâm tràn ngập ấm áp cùng cảm động, ông trời cướp đi của hắn mẫu thân, bây giờ đã trả lại cho hắn hảo nương tử, Hàn Mặc Mặc, ta yêu nàng hơn sinh mạng!

8. Thương 7

Chương 10

Sáng sớm hôm sau, Hàn Mặc Mặc hãy còn say ngủ, Cao Nguyên Khải đã dậy sớm chuẩn bị cùng Phúc Tồn đi vi hành, Giang Châu là vùng biên giới giáp với Mông Cổ, ở đây cũng có một đạo quân của Nhị vương gia đóng, việc hắn cần làm bây giờ chính là phát hiện vị trí đạo quân kia đang ở đâu, hơn nữa quân Mông Cổ cũng đã nhúng tay vào, bây giờ phải nhanh nhanh phát hiện và tiêu diệt bọn chúng, nếu không đất nước thật sự sẽ bị Cao Nguyên Lâm bán mất.

Cao Nguyên Khải đứng bên giường, tay lớn hướng chần kéo lên, người trên giường chỉ ưm một tiếng nhỏ, rồi lại ngoan ngoãn ngủ tiếp, hắn luồn tay vào tóc nàng, cúi xuống thì thầm “ Mặc nhi, vì phụ ra ngoài một lát, nhớ tránh xa Lục cô nương ra một chút, được không?”. Hàn Mặc Mặc vòng tay qua cổ hắn, kéo hắn hôn lên trán nàng, đầu nhỏ gật nhẹ, nàng ngủ mất tiêu rồi.

Hàn Mặc Mặc tỉnh dậy đã giữa trưa, thời tiết cuối đông thật sự vẫn còn chút se lạnh, nàng nhanh chóng bước xuống giường, thuận tiện thay bộ y phục trên người. Ấy da, bụng nhỏ réo gọi rồi, bên ngoài truyền đến âm thanh gõ cửa “ Hàn công tử, nữ nhi là Lục Hương Mai, có thể vào một lát được không?”

Lục Hương Mai? À là Lục tiểu thư, Hàn Mặc Mặc hồi tưởng lại buổi sáng, Cao Nguyên Khải có nói cái gì đó về nàng ta nhưng đang trong cơn buồn ngủ, Hàn Mặc Mặc thật tình không nhớ gì cả. Vị Lục tiểu thư này xem ra nàng vẫn nên cẩn thận một chút, nhưng bây giờ nàng đang là nam nhân, nàng ta cần bản đều sẽ không xem nàng là kẻ thù, tốt nhất là không tiếp xúc quá gần, sẽ bị lộ mất.

Hàn Mặc Mặc nhanh tay ra mở cửa, Lục Hương Mai tươi cười nhìn nàng, đằng sau còn có nha hoàn bưng theo thức ăn, không nhanh không chậm bước vào phòng. Lục Hương Mai e thẹn “ Hàn công tử, tiểu nữ xin ngồi xuống một lát được không?”. Hàn Mặc Mặc gật đầu, miệng nhỏ cười tươi khiến Lục Hương Mai có chút thất thần, oa, vị công tử này quả nhiên xinh đẹp “ Mời tiểu thư ngồi, đừng khách sáo!”. Lục Hương Mai

nhẹ nhàng ngồi xuống đánh giá căn phòng, Hàn Mặc Mặc ho nhẹ một tiếng, nàng ta mới cất lời “ Không biết thức ăn có vừa miệng Hàn công tử không?”. Hàn Mặc Mặc cầm lấy một chút bánh bao, gật đầu “ Cảm ơn tiểu thư, ta ăn rất vừa miệng”. “ Như vậy thì tốt rồi!” Lục Hương Mai e thẹn tươi cười, hai bên phần má dày như muốn rớt xuống. Hàn Mặc Mặc từ từ ăn bánh bao, uống trà, lại bị sắc bởi những câu hỏi dồn dập của Lục Hương Mai, ây da Lục tiểu thư à, có nữ nhân nào lại đi hỏi chuyện về vương gia với bốn cung như ngươi không, bây giờ nàng là nam nhân, có muốn từ chối trả lời cũng không được.

Đại loại như sau

“ Hàn công tử ở bên vương gia không biết đã được lâu chưa?”

“ ách, cũng tầm được hai tháng rồi!”

“ Không hiểu qua ngài đã gặp vương phi chưa?”

“ Cũng có gặp qua!”

“ Hàn công tử xem ra hình như vương gia với vương phi có gì đó khúc mắc đúng không, Hàn công tử đừng chê Tiểu Mai nhiều chuyện, chỉ là nghe đồn ngày tân hôn vương phi có chút chuyện!”

“ Khụ khụ, chuyện lan đến cả nơi này à? À cũng không có gì đâu, tình cảm giữa bọn họ rất tốt!”

Hàn Mặc Mặc tiếp tục cúi xuống nhai bánh, Cao Nguyên Khải, chàng mau về cứu ta, nếu không phải mùi phần nồng nặc của nàng ta bức nàng, chính cái miệng tô son đỏ choe đỏ choét của nàng ta đã tra tấn lỗ tai nàng rồi. Đúng là nên tránh xa vị tiểu thư lắm chuyện này ra một chút!

Lục Hương Mai đang mơ mộng thì bị câu nói của Hàn Mặc Mặc xô ngã cái ụcch, nàng ta không vừa lòng tiếp tục “ À ra vậy, Hàn công tử này, Tiểu Mai chẳng giấu gì ngài, cũng đã đến tuổi cập kê, một lòng muốn hầu hạ vương gia, ngài thân cận với vương gia như vậy, có thể giúp Tiểu Mai nói đôi lời không?”

Ách, Hàn Mặc Mặc bị nghẹn rồi, nghe xong lời này đã bị nghẹn gần chết rồi, Lục Hương Mai vội vội vàng vàng rót một chén trà đưa đến, Hàn Mặc Mặc mới nuốt xuống được, ánh mắt Lục Hương Mai bắt đầu ánh lên tia chờ đợi. Hàn Mặc Mặc nàng cũng hiểu, vương gia nhà nàng có mị lực đến vậy, có nương nào mà không muốn hầu hạ chứ, nhưng nghĩ thế này làm tim nàng hẫng một nhịp, chua xót. Hàn Mặc Mặc cố nén cảm giác trong lòng, đối với cô nương trước mặt cười mỉm

“ Lục tiểu thư, chuyện này nàng nên vẫn là xem xét một chút, vương gia còn có vương phi, chẳng hay vương gia còn có đồng ý hay không, ta vẫn chỉ là một nam đồng trị thương, những chuyện này nàng không nên nói với ta!”

Lục Hương Mai hốt hoảng, vội vội quỳ xuống hại Hàn Mặc Mặc cũng phải đỡ nàng ta dậy “ Hàn công tử xin đừng trách Tiểu Mai ngu muội, chỉ là lòng Tiểu Mai sớm đã dành cho vương gia, e rằng!”

Hàn Mặc Mặc thở dài, lỗi này nhất định thuộc về Cao Nguyên Khải rồi, ai bảo khuôn mặt anh tuấn như thế, lại là vương gia trên vạn người. Chuyện này đúng thật lạ đời, một tiểu cô nương lại đi xin vương phi nói tốt cho mình trước mặt vương gia!

Hàn Mặc Mặc mãi mới mời được vị Lục tiểu thư này rời đi, ngồi với nàng ta, nghe nàng ta tra hỏi đủ điều đã mất gần ba canh. Hàn Mặc Mặc ngáp một cái, trèo lên giường đi chơi cùng ngu công. Mới chỉ ngủ được một lát, chần trên người đã bị xốc lên một cái, thân hình to lớn luồn vào, ôm lấy nàng, hướng gáy nàng hôn trụ, mùi hương này, cùng mấy động tác vô sỉ này chỉ có thể là của vương gia nhà nàng. Cao Nguyên Khải thì thâm bên tai nàng “ Mặc nhi, mau dậy xem vị phu có mua hoa quế cao cho nàng này, mau dậy đi!” Hàn Mặc Mặc ngoảnh lại, úp mặt vào lồng ngực hắn, tiếp tục muốn ngủ, Cao Nguyên Khải vô sỉ, người có để cho bốn cung ngủ không hả? Cao Nguyên Khải thoải mái làm loạn trên người nàng, kéo tiểu vương phi từ trong mộng đẹp hoàn toàn thức dậy “ Mặc nhi, bây giờ nàng đã tỉnh chưa?”

Hàn Mặc Mặc gật gật đầu “ Ta tỉnh lắm rồi, vốn dĩ đã tỉnh từ lúc chàng làm mấy hành động vô sỉ đó!”

Cao Nguyên Khải cười cười ôm lấy nữ nhân trong lòng, bế đến bàn lớn, ngồi xuống, từ từ đút từng miếng hoa quế cao vào miệng nàng, ôn nhu nhìn nữ nhân nhai bánh. Hàn Mặc Mặc dường như nhớ ra chuyện gì, môi nhỏ bắt đầu lên tiếng “ Khải, Lục tiểu thư muốn nhờ ta nói giúp cho nàng ta, nói là trong lòng nàng ta chỉ có chàng thôi! ” “ Còn nữa, nàng ta xem ra rất tốt với ta, còn mang quà bánh đến biếu, vụ này hời

to rồi, hôm sau nhất định phải bảo nàng ta đem đến cho ta một ít thảo dược mới được” “ Ta vốn không biết người môi giới lại được hưởng nhiều như vậy, vùng Giang Châu này tuy địa hình hiểm trở, nhưng lại là nơi có rất nhiều dược liệu quý hiếm, nói không chừng ta còn lấy được từ chỗ nàng ta cơ! Ha ha!” Quái lạ, trong phòng rất kín, tại sao nàng lại cảm thấy lạnh đến rùng hết cả mình thế nhỉ, Cao Nguyên Khải ôm lấy eo nàng, lạnh khốc phun ra từng tiếng “ Mặc nhi, nàng dám bán bốn vương để lấy thảo và dược liệu, được lắm!” Phút chốc nàng đã trở thành tiểu oa nhi không một mảnh vải

Sau lần thứ nhất bị ăn sạch sẽ

Cao Nguyên Khải chống trên người nàng

“ Mặc nhi, nói bốn vương nghe, nàng còn có ý định bán phu quân không?”

Hàn Mặc Mặc nghĩ đến thảo trắng muốt, rồi lại nghĩ đến thảo dược quý hiếm mới nhắm mắt gật đầu

Sau lần thứ hai bị ăn sạch sẽ

“ Mặc nhi, nàng sẽ thay đổi quyết định chứ?”

Hàn Mặc Mặc méo mếu, bây giờ cái nàng cần là thân thể được hân hoan tha, bèn liều mạng gật đầu, sau đó nhắm mắt giả chết. Cao Nguyên Khải ôn nhu hôn lên cánh môi đã bị cắn nát đến sưng lên “ Ngoan, còn dám bán phu quân, lần sau ta sẽ ăn nàng luôn chứ không tra hỏi nữa!”

Nàng giả chết, môi còn cong lên, Cao Nguyên Khải có nghe rõ mấy tiếng “ Vô sỉ” phát ra từ miệng nàng, hân hoan cười, đem đầu nhỏ của nàng kê trên tay hân, để nàng yên ổn nằm trong lòng hân.

9. Thương 8

chương 11

Ngày hôm sau, Lục Hương Mai vẫn tiếp tục đến tìm Hàn Mặc Mặc, nhưng nàng rút cuộc cũng cao tay hơn, sáng sớm đã theo chân Cao Nguyên Khải ra phố, tìm mua một chút dược liệu về chế tạo, thành ra Lục tiểu thư chỉ biết dậm chân bình bịch trước cửa phòng hai bọn họ, chứ rửa một chút, đại loại như “ Hàn tiểu tử đáng ghét, đã nhận lời giúp ta rồi mà còn biến đi mất, người cứ đợi đấy, lúc ta lên ngôi vương phi chính là lúc Hàn tiểu tử nhà ngươi không còn đất dung thân.” Người hầu đứng sau nàng ta cũng mắt tròn mắt dẹt nhìn tiểu thư nhà mình, thường ngày luôn trừng ra vẻ yếu điệu thực nữ, nhưng sau lưng mới biết nàng ta âm mưu thủ đoạn đến nhường nào, thật là một nữ nhân quá đáng sợ đi.

Hôm nay là tiết thanh minh, Cao Nguyên Khải đương nhiên cũng muốn dẫn nương tử ra ngoài đi dạo một chút, chỉ sợ tai mắt xung quanh, nên mới không cho thuộc hạ đi cùng, hân liếc mắt xung quanh, phát hiện không có kẻ nào đi theo, tay lớn kéo tấm áo choàng màu lam che đi khuôn mặt của nam tiểu đồng đi bên cạnh, nhanh chóng dắt tay hân ra phố. Hàn Mặc Mặc một thân áo choàng lam trùm kín, đáng người xinh xắn đi bên cạnh nam nhân thân hân y, hai người trông chẳng khác gì dân di cư mới vào thành, dù có nhìn kỹ cũng không phát hiện ra điểm lạ nào.

Hàn Mặc Mặc rất cao hứng, hôm nay được đi ra chợ trấn Giang Châu, quả là một cơ hội tốt để kiếm dược liệu núi rừng, nói không chừng nàng còn có thể mua được mấy món đồ ưng ý. Cao Nguyên Khải chỉ ôn nhu mỉm cười đi đằng sau nàng, yên ổn nhìn nương tử chọn hàng. Cao Nguyên Khải hân biết, nương tử nhà hân thật sự rất đam mê về dược liệu, vì vậy mà trong vương phủ cũng đã xây thêm phòng cho nàng thoải mái nghịch ngợm, cũng mua rất nhiều dược liệu cao cấp cho nàng, nhưng đây là Giang Châu, cho dù có muốn nàng cũng không có nhiều cơ hội ra ngoài, lần này mua cho nàng nhiều một chút, nàng ở trong Lục phủ cũng đỡ nhàm chán.

“ Khải, chàng xem, đây chính là Hoàn Ngọc đỏ, một loại dược liệu trị thương rất quý hiếm, mua nhiều một chút, chàng có bị thương cũng không lo rồi!” “ Ừ, nghe nàng ”

Hôm nay gió hơi lớn, chợ cũng khá đông, phía trước truyền đến âm thanh thực thực, một đám người đông đảo đang xô xát, Cao Nguyên Khải vội vàng nắm lấy tay nàng kéo vào trong lòng, hướng đám đông băng qua, không may tuột tay, hai người lạc nhau giữa đám đông hỗn loạn. Hàn Mặc Mặc có chút sợ hãi, gọi to “ Khải! Chàng đâu rồi?”, nhưng nàng bị bọn họ đẩy đi xa quá, mãi một lúc mới tách ra khỏi đám đông,

Hàn Mặc Mặc bây giờ mới nhận thấy chính mình đúng là bị lạc rồi, xung quanh vắng vẻ, chỉ có một gốc cây bồ đề cổ thụ ngàn năm rung rinh trước gió, hơi lạnh tràn tới, Hàn Mặc Mặc khê kéo áo choàng lên qua đầu, nàng bước tới dưới tàng cây. Nàng nên đứng yên một chỗ vậy, Cao Nguyên Khải nhất định sẽ mau tìm tới đây.

Hàn Mặc Mặc thoáng thấy bóng nam nhân đứng dưới gốc cây bồ đề trăm năm, một thân hắc y bị áo choàng che phủ, chỉ để lộ ra khuôn mặt rắn rỏi tuấn tú, hắc cư nhiên nhìn nàng chăm chăm, rồi bước lại. Hàn Mặc Mặc có chút cảnh giác lùi về phía sau, dung mạo xinh đẹp ẩn hiện sau lớp vải voan chợt xanh lại. Cao Nguyên Lâm tiến một bước, Hàn Mặc Mặc lại lùi hai bước, nàng quay đầu lại có ý bỏ chạy, một cánh tay đã kịp tóm lấy nàng trước khi nàng rơi vào cái hố đằng trước “ Vị công tử này cẩn thận một chút!”. Hàn Mặc Mặc sững người, nếu hắc không nhanh tay, nàng chắc chắn đã rơi xuống, thịt xương tan nát rồi, nàng quay lại, vùng tay ra khỏi tay hắc “ Đa tạ công tử cứu mạng! Ta có việc phải đi trước!”

Hàn Mặc Mặc vừa định quay đi, lại phát hiện vai hắc ta chảy ra một chút máu, hình như lúc cứu nàng đã bị vướng vào cành cây nên mới bị rách da, áo ngoài cũng rách một mẩu treo trên cành cây đằng kia “ Công tử bị thương?”. Giọng nói êm ái vang lên, Cao Nguyên Lâm ánh mắt dò xét, vị công tử này nhìn thật sự rất quen thuộc, như hắc đã từng nhìn thấy ở đâu vậy, hình như hắc muốn nhìn xuyên thấu qua lớp voan mỏng manh trên khuôn mặt nàng, Hàn Mặc Mặc cúi đầu, lấy trong người ra một chút dược liệu trị thương, cầm lấy cánh tay hắc. Gió càng lúc càng mạnh, thời tiết Giang Châu lúc này dù là tiết thanh minh nhưng gió cũng rất lớn, gió thổi đến một đợt thật mạnh, tấm vải mỏng che đi dung mạo kiều diễm của Hàn Mặc Mặc bay đi mất, vì nàng đang bồi thuốc nên cũng không chú ý lắm, thậm chí mũ của áo choàng cũng đã rơi xuống, mái tóc dài bị gió thổi bay lên thoát nhìn thật giống một vị tiên nữ hạ phàm. Cao Nguyên Lâm sững người, thật sự là nàng, người mà hắc chờ đợi bao lâu nay, dung mạo kia so với trong mơ còn kiều diễm bội phần, mắt phượng mày ngài, làn da trắng sữa mềm mịn, thật khiến người ta muốn ôm vào lòng mà hảo yêu thương. Một tiểu cô nương thật sự xinh đẹp như tiên nữ!

Hàn Mặc Mặc ánh mắt lãnh đạm, bồi xong thuốc mới phát hiện tấm vải voan trên khuôn mặt bị bay đi mất, bây giờ hiển nhiên tóc nàng cũng đã xòa xuống, Hàn Mặc Mặc kéo áo choàng lên, che đi mái tóc mềm mại, đối với người trước mắt cúi chào “ Cảm ơn công tử đã cứu ta, bây giờ tạm biệt!”. Cao Nguyên Lâm từ này giờ đối với nữ nhân trước mắt đều chưa hề rời mắt, thần trí dường như đã hỗn loạn, không ngờ lời của lão tử chân nhân kia thật sự là thực rồi, hắc đã đứng đây chờ nàng rất lâu, cuối cùng ông trời cũng không phụ lòng hắc, tiểu mỹ nhân kia muốn rời đi, không thể được!.

“ Mau bỏ tay ta ra! ” Hàn Mặc Mặc ánh mắt chán ghét nhìn người đối diện, cao lớn như vậy lại đi ép buộc một tiểu dân nữ, dù hắc có cứu nàng một mạng cũng không thể tùy tiện động tay chân như vậy.

Cao Nguyên Lâm thoải mái thưởng thức vẻ đẹp của nàng, bạc môi từ từ lên tiếng “ Cô nương, chẳng hay tên họ là gì, nhà ở đâu, tại sao phải giả trang thành nam nhân như vậy ?”

Hàn Mặc Mặc cố rút bàn tay ra khỏi tay lớn lạnh lẽo của hắc, nhưng sức lực nàng có hạn, làm sao có thể đấu với tên thổ phỉ kinh tởm này đây?” “ Người mau thả tay ta ra! Ta vốn không muốn biết ngươi, vì vậy mau để ta rời đi!”

Cao Nguyên Lâm bước lại, cầm lấy cằm nhỏ tinh xảo của nàng “ Mỹ nhân, nàng rất ương bướng!”

Hàn Mặc Mặc lắc đầu, thoát khỏi sự cầm nắm của hắc, miệng nhỏ phun ra từng lời “ Ngươi còn dám can rở!” “ Thật sự bây giờ nàng cảm thấy rất sợ hãi, nhưng không thể để lộ ra thân phận của mình trước mặt tên kia, mắt phượng trong veo đã có chút đỏ lên. Cao Nguyên Lâm cười lạnh, ra sức cầm lấy cổ tay nàng, lắc mạnh ” Nói cho nàng biết, đã rơi vào tay ta rồi, nàng có chết cũng không thoát khỏi!”

Hàn Mặc Mặc một tay gỡ bàn tay cứng như sắt của hắc đang làm đau nàng “ Ta với ngươi không thù không oán, mau thả ta ra, bằng không, ta tung ra chút độc dược, cái mạng nhỏ của ngươi cũng không giữ được!”

Cao Nguyên Lâm cầm cả hai cổ tay mảnh khảnh của nàng, thích thú trên đùa “ Bây giờ nàng muốn đầu độc ta thế nào? Hả?”

Lực đạo mạnh phía sau truyền tới, Cao Nguyên Lâm bị hất ra xa, Hàn Mặc Mặc chưa kịp phát hiện ra, lại đã nằm trong lòng ngực ấm áp quen thuộc, mùi hương nam tính vẫn vút nơi đầu mũi. Cao Nguyên Khải ôn nhu ôm nàng vào lòng, vừa rồi hắc điên cuồng lực tung tất cả đi tìm nàng, lại thấy cảnh tượng nàng bị

hắc y nhân ép buộc, thật may hắn đến kịp lúc. “ Khải! Người đến rồi!” Hàn Mặc Mặc hốc mắt đỏ lên, thất sự rất sợ hãi, âm thanh trên đỉnh đầu nàng truyền xuống “ Mặc nhi đừng sợ, vì phu xin lỗi nàng, thực xin lỗi nàng!”. Hàn Mặc Mặc cũng nghe thấy tiếng tim hắn đập rất nhanh, vừa rồi chắc chắn hắn còn đã sợ hãi hơn cả nàng, liền an ủi “ Ta không sao, tên hắc y nhân kia là ai?”

Cao Nguyên Khải quay lại thì đã không còn thấy bóng dáng của tên hắc y nhân kia đâu nữa, lần này hắn ra tay cũng có hơi mạnh, tên kia nhất định đã bị đả thương lớn rồi, xem ra nội công cũng không tồi, còn bỏ trốn được!

Cao Nguyên Khải bế bổng nữ nhân trong lòng, hồi phủ!

10. Thương 9

Chương 12

“ Vương gia, người bị làm sao vậy?” Liễu Bán Hạ, thuộc hạ thân cận nhất của Cao Nguyên Lâm vội vàng vàng đỡ hắn vào phòng

Cao Nguyên Lâm khoe môi còn chút máu, giọng nói cũng có chút khàn khàn yếu ớt “ bốn vương không sao, người đứng ở đây tổn thì giờ, mau đến doanh trại đốc thúc quân lính tập duyệt cho tốt!”

Liễu Bán Hạ lo lắng “ Nhưng ngài..”

Cao Nguyên Lâm nằm xuống, khoát tay “ Chỉ là thương tổn nội công, nghỉ một lúc sẽ khỏi, còn nữa, giúp ta điều tra về tam vương phi, nội hôm nay phải có tin tức!”

“ Thuộc hạ tuân lệnh!”

Nói rồi liền rời đi

Cao Nguyên Lâm hồi tưởng lại mọi chuyện, mỹ nhân kia tại sao lại nằm trong lòng Cao Nguyên Khải như vậy, chẳng lẽ nàng ta chính là đương gia tam vương phi, Cao Nguyên Khải, tại sao lúc nào bốn vương cũng bại dưới tay người, tất cả đều bị người và Cao Nguyên Trung lấy đi hết. Làm y mỹ nhân kia không phải là thuộc về kẻ có vận mệnh nắm giữ toàn bờ cõi sao? Không được, nhất định nàng phải thuộc về ta!

Hàn Mặc Mặc tay ôm lấy cổ hắn, mãi không chịu buông ra, thân mình cũng trở nên co cứng lại. Cao Nguyên Khải ghé xuống hôn lấy trán nàng, dỗ dành “ Mặc nhi đừng sợ, vì phu nhất định sẽ không bỏ nàng lại một mình nữa!” Hàn Mặc Mặc gật đầu, ánh mắt còn chút sợ hãi cũng biến mất, nàng nở nụ cười yếu ớt nhìn hắn “ Được!”. “ Khải, kẻ vừa rồi không phải là người tầm thường” Cao Nguyên Khải ánh mắt chợt trở nên cương nghị “ Ta biết, ta sẽ cho người điều tra”

Lục phủ

“ Tiểu thư, người đừng đập vỡ đồ đạc nữa, bây giờ trong phủ còn vương gia, sẽ không tốt!”

Nha hoàn quỳ xuống cầm lấy gấu quần Lục Hương Mai lay đi lay lại, đồ đạc xung quanh bị vỡ vụn nằm la liệt trên mặt đất. Lục Hương Mai hai mắt long lên sòng sọc, ngũ quan đẹp đẽ dường như nhấn nhúm lại, thoát nhìn thật sự rất đáng sợ “ Người nói đi, mau nói cho ta biết, tại sao vương gia lại bế tên Hàn tiểu tử kia thắm thiết như vậy, lẽ nào tên đó vốn không phải nam nhân, từ đầu ta đã nghi ngờ chuyện này rồi, aaaa, tức chết bốn tiểu thư rồi!”

Lục phu nhân nghe có âm ỉ, vội vàng chạy đến, thấy cảnh tượng hỗn loạn trước mắt liền níu lấy tay Lục Hương Mai “ Mai Mai, con làm loạn cái gì vậy? Trong phủ còn vương gia, con muốn cả nhà chúng ta mất đầu sao?”

Lục Hương Mai so với lời mẫu thân nói cũng không thềm để vào tai, nhất quyết ra chỉ thị “ Con không cần biết, nương làm sao thì làm, con nhất định phải trở thành phi tử của vương gia!”

Lục phu nhân thở dài, bà đã ngoài tứ tuần, đứa con gái này cũng khổ sở mới sinh được ra, từ nhỏ nó muốn gì đã liền chiều nó, thành ra.... Lục phu nhân cười cười xoa dịu con gái, khuất tay bảo đám người hầu dọn dẹp xong đi ra ngoài rồi kéo Lục Hương Mai ngồi xuống, thì thầm “ Thật ra không phải không có cách, nói

con nghe, nếu vương gia không muốn thú con, thì tự con phải khiến ngài ấy thú con, hiểu chưa?..” Hai mẹ con nhìn nhau cười xảo quyệt.

Phúc Tồn gõ cửa sương phòng, ở bên ngoài bấm báo “ Vương gia, vương phi, tối nay Lục phủ tổ chức yến tiệc!”

Cao Nguyên Khải thoải mái nhìn Hàn Mặc Mặc đang pha chế được liệu, khoe môi khê nhếch lên đầy ảm áp “ Được rồi, mau lui ra!”

Phúc Tồn một tiếng tuân lệnh lui ra. Hàn Mặc Mặc mãi mê chế tạo được liệu, mới không biết từ bao giờ đằng sau đã truyền đến hơi thở ảm áp nam tính, cả người hắn đang áp lấy lưng nàng, cầm lớn tựa trên vai nàng “ Mặc nhi, tối nay có muốn cùng ta dự yến tiệc ?”. Hàn Mặc Mặc quả quyết lắc đầu “ Ta không đi, nơi đó thật sự rất thừa thãi, vàng bạc đổ ra cho yến tiệc nên đưa ra chia cho người nghèo, giúp họ có vốn làm ăn, tại sao những người có tiền lại hoang phí như vậy?”

Nương tử của hắn thật là hiểu chuyện, Cao Nguyên Khải vuốt eo nàng “ Vậy vi phu cũng không đi nữa, tối nay hảo bồi nàng!”. Hàn Mặc Mặc đẩy hắn ra, ánh nhìn nghiêm nghị “ Chàng là vương gia, đương nhiên phải dự, dù gì cũng nên giữ cho Lục phủ một chút thể diện, nhưng đừng uống quá nhiều rượu, được không?”

“ Được! Mọi chuyện đều nghe nàng, nhưng bây giờ ta hôn nàng một cái có được không?”

“ Ồ, mau mau ta còn làm việc!”

Cao Nguyên Khải nghe thấy giai nhân đã đồng ý, vội vội vàng vàng kéo nàng vào lòng, áp bạc môi lên cánh môi hồng nộn của nàng mà treu mà đùa, làm nàng phụt chốc đã bị rút hết hơi nằm trong ngực hắn.

Bên ngoài phía sau sương phòng, thân ảnh nữ nhân đau đớn ngồi thụp xuống, hóa ra Hàn tiểu tử kia là nữ nhân, còn nói gì mà là nam đồng trị thương chứ, chính là một ả kỹ nữ không hơn không kém. Lục Hương Mai tức giận đến nỗi không thở được, tại sao vương gia lại tránh mặt nàng, đến liếc nhìn một cái cũng không ban cho. Hóa ra vương gia với vương phi đúng là có chuyện thật, vì vậy hắn ta mới trốn đến tận đây bao nuôi một ả kỹ nữ, đợi ta đây đẩy được mụ vương phi vô dụng kia ra khỏi ngôi, ả kỹ nữ kia nhất định sẽ chết thảm. Ta không tin nhan sắc của ta không quyến rũ được vương gia, chỉ tối nay thôi, tất cả đều sẽ thay đổi, Lục Hương Mai cười gian xảo, nhanh chóng rời đi!

Tối đến, Kỷ vương gia một thân trường bào ngồi trên nơi cao nhất, hắn có chút khó chịu nhìn Lục Hương Mai đang ngồi bên cạnh, lấy cốc rót rượu để ngồi gần hắn, cốc càn rỡ như vậy mà cũng nghĩ ra được, ngu xuẩn! Lục Hương Mai đơn đả “ Vương gia, mau uống một chút đào tửu này đi, quả nhiên vị thật không tồi!” . Cao Nguyên Khải ánh mắt lãnh đạm nhìn nàng ta, không một chút che giấu từ chối “ Ta không uống!”. Lục Hương Mai có chút mất mặt, vội vàng cất rượu về, đương nhiên rượu chỉ là chất xúc tác, bây giờ nàng ta đang chờ Cao Nguyên Khải ăn vào một chút hồng ngâm tẩm xuân dược bên kia, tối nay, nhất định nàng phải thuộc về hắn.

Liếc thấy nam nhân đã ăn một quả hồng khô, Lục Hương Mai vội vàng cúi chào xin lui xuống, lấy cốc một đi nghỉ trước, xung quanh cũng rất náo nhiệt. Lục Hương Mai ra hiệu cho mẩu thân rồi lùi về sương phòng chuẩn bị thật tốt, chỉ một lát nữa thôi mẩu thân sẽ cho người dẫn vương gia đến, nàng ta chắc chắn sẽ một bước lên tiên!

Cao Nguyên Khải thấy hơi choáng váng, không xong rồi, nhất định hồng khô kia có chất độc, phải mau mau rời khỏi đây. Hắn loạng choạng đứng dậy, Lục phu nhân đã chạy lại hỏi thăm “ Vương gia, ngài bị sao vậy?”. Cao Nguyên Khải lắc đầu, cố gắng đứng vững “ Bốn vương không sao, mau cho gọi Phúc Tồn!”

Lục phu nhân lại đơn đả “ Vương gia, Phúc Tồn đại quan đang còn ở bên kia uống rượu, phỏng chừng cũng đã say rồi, vậy để thân cho người đưa vương gia về sương phòng!” Cao Nguyên Khải cảm thấy trong người bắt đầu nóng lên, những thứ cơ cực như muốn vỡ ra, Lục phu nhân, người cùng con gái người không muốn sống nữa sao, tưởng bốn vương đây để bị lừa lắm à, tốt, ta cũng muốn cùng các người phối hợp một chút. Cao Nguyên Khải hắn luyện công bao nhiêu năm, chút xuân dược này không là gì, hắn còn có thể chịu đựng được một lúc lâu nữa, lần này hắn đã giả vờ, để mặc Lục phu nhân cho người đưa hắn đi. Rõ ràng đây không phải là đường trở về phòng hắn, Cao Nguyên Khải cười lạnh một tiếng, nhắm mắt bước vào sương phòng.

Lục Hương Mai vội vàng vàng đỡ hấn vào phòng, ngồi xuống phía ghế giữa, rõ ràng nàng ta đã trang điểm rất kì công, y phục cũng đã thay mới hoàn toàn, trẻ nãi, tất cả đều nhìn rất khiêu gợi. Cao Nguyên Khải cười khẩy một tiếng, tiếp tục nhắm mắt làm ngơ. Âm thanh sờn cả gai ốc truyền đến “ Vương gia, để tiểu nữ giúp người thay y phục” tức thì lao đến ôm chầm lấy Cao Nguyên Khải, chỉ tiếc chưa chạm đến vạt áo của hấn, nữ nhân kia đã ngã lún như một con heo quay giữa sàn nhà. Cao Nguyên Khải tiến lên, gượng kê cổ Lục Hương Mai, làm nữ nhân ngồi dưới đất một phen xanh mặt “ Nói, tại sao dám bỏ xuân được vào thức ăn của bốn vương?”

Lục Hương Mai sớm đã hồn lìa khỏi xác, rõ ràng vừa nãy hấn còn mê mê tỉnh tỉnh, sao bây giờ lại vững vàng như không thể này, không thể nào, nàng ta vừa rung rẩy vừa quỳ lạy “ Xin vương gia tha mạng, xin vương gia tha mạng!”. Vừa lúc Phúc Tồn đẩy Lục phu nhân xông vào, Lục Quan Cường cũng chạy vào theo, vẻ mặt tốt cùng lo lắng. Lục phu nhân cùng Lục Quan Cường quỳ dưới chân hấn, một chút cũng không liếc đến nữ nhi mất nết kia “ Vương gia, nữ nhi của hạ thần ngu xuẩn, xin vương gia tha mạng, xin vương gia tha mạng!”. Cao Nguyên Khải ánh mắt phát ra tia ác khí, lãnh khốc phun ra từng tiếng “ Người cho rằng khi quân phạm thượng có thể tha hay sao?”

Lục Quan Cường thiếu nước đập đầu xuống đất nữa thôi, Lục phu nhân thấy vậy cũng cúi đầu liên tục “ Vương gia, tất cả là lỗi của thần, xin vương gia độ lượng tha cho nữ nhi ngu muội kia một lần.

Hàn Mặc Mặc chạy tới, mới biết sự tình, ây da, thật là, Lục Hương Mai, người có bỏ xuân được, Cao Nguyên Khải hấn nội công thâm hậu như vậy, chút xuân được ấy không đủ làm hấn gục ngã. Nàng bước vào sương phòng sớm đã chật cứng quân lính, hai bên đều cúi xuống, nhường đường cho nàng bước lên. Hàn Mặc Mặc cầm lấy tay Cao Nguyên Khải, chậm rãi lên tiếng “ Các người thật to gan, còn dám đầu độc vương gia, bay đầu, lôi ra ngoài, mỗi người 50 trượng, cách chức, đuổi ra khỏi phủ!” Cao Nguyên Khải thở dài nhìn nàng, Mặc nhi, sao nàng không để hấn chu di toàn bộ gia quyến nhà bọn họ đi, sớm biết tên Lục Quan Cường này cũng là một thói hại dân rồi, nàng lại giúp bọn họ giữ lại mạng sống như vậy.

Lục Hương Mai từ lúc Hàn Mặc Mặc bước vào đến giờ, nổi tức giận căm thù trong lòng đã lên đến đỉnh điểm, vừa rồi mới nghe chỉ thị từ miệng nàng, nàng ta bây giờ đã bị nổi thù hận trong lòng làm mờ hai mắt rồi. Lục Hương Mai đứng dậy, tay chỉ thẳng vào mặt Hàn Mặc Mặc , ánh mắt long lên sòng sọc, hét lớn “ Thứ kĩ nữ không biết xấu hổ, bản tiểu thư cho người biết, người chỉ là một thứ kĩ nữ vô liêm sỉ giả danh nam nhân đi câu dẫn người khác, đừng ở đó mà ra lệnh cho chúng ta, có biết chưa?”. Tức thì bên má phải nàng ta truyền tới một cơn đau buốt thấu, thân thể ngã ngay xuống, nàng bị cha tát, lần đầu tiên cha nàng đánh nàng, lại đánh đau đến như vậy. Lục Quan Cường lập tức quỳ xuống đập đầu thật mạnh xuống đất “ Xin vương phi tha tội, đứa trẻ kia quả thật quá ngu xuẩn, xin hãy trừng phạt hạ thần, tất cả đều để hạ thần chịu hết, hạ thần đã không nuôi dạy nhi tử thật tốt, xin vương phi tha mạng!”

Vương phi? Lục Hương Mai ngồi thất thần dưới đất, rồi cười man dại, không tin vào mắt mình, ba người nhà kia lập tức bị lôi đi, thi hành mệnh lệnh.

11. Thương 10

Chương 13

Tất cả đi hết, Cao Nguyên Khải cầm chặt tay nàng, cùng rảo bước về sương phòng “ Mặc nhi, nàng với bọn họ như vậy là quá sức nhẹ nhàng rồi!”

Hàn Mặc Mặc mỉm cười, lắc đầu “ Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp, như vậy cũng đã đủ răn đe, giữ lại cho họ mạng sống cũng là việc nên làm!”

Vừa về đến sương phòng Cao Nguyên Khải bất thành linh ôm chầm lấy nàng, tay bắt đầu làm loạn trên người nàng, giọng nói đã khản đặc dục vọng “ Mặc nhi, mau giúp ta, ta không chịu đựng nổi nữa”. Hàn Mặc Mặc muốn đẩy hấn ra đi tìm dược liệu, nhưng không kịp nữa rồi, cả người nàng đã bị hấn ôm lên giường, chân tay đều bị hấn giữ chặt, chỉ còn bạc môi của hấn đang ra sức cắn mút cánh môi hồng nộn của nàng. Hàn Mặc Mặc chưa từng thấy qua bộ dạng đáng sợ này của hấn, thân thể nàng run lên vì đau, khóe mắt bắt chợt rỉ ra một chút nước “ Chàng làm ta đau!”. Cao Nguyên Khải lập tức dừng lại, hấn hít thở mạnh, lập tức ôm chầm lấy nàng “ Mặc nhi, ta xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi nàng!”. Không được, hấn đã thề

cả đời này sẽ yêu thương bao bọc nàng, như vậy bây giờ hấn lại cứ nhiên dấm làm nàng đau, Cao Nguyên Khải thất thần ngồi dậy, khắp khiêng toan rời đi, bàn tay nhỏ nhắn đã kịp cầm lấy bàn tay rộng lớn ấm áp của hấn. Nữ nhân dung mạo tựa như tranh vẽ hướng hấn cười nhẹ “ta là nương tử của chàng, mãi mãi sẽ ở cùng chàng, vì vậy đừng đi!”

Cao Nguyên Khải lập tức ôm nàng vào lòng, bạc môi hướng cánh môi nàng dẩy đưa một chỗ

“Mặc nhi, ta sẽ làm thật nhẹ!”

Hàn Mặc Mặc ngượng ngừng cầm vào vai hấn một cái “Được rồi!”

Ngoài trời gió xuân phơi phới, trong phòng xuân tình vô hạn.

Cao Nguyên Lâm từ ngày cùng nàng chạm mặt đến giờ, chưa một giây một phút nào hấn quên đi dung mạo kiều diễm đến xuất thần đó. Hàn Mặc Mặc, tam vương phi, tại sao nàng lại là thê tử của Cao Nguyên Khải, hấn thật sự không cam tâm, dù là về tài trí hay dung mạo, hấn thừa nhận có thua thiệt so với Cao Nguyên Khải, nhưng tại sao nữ nhân hấn đã đem lòng thương nhớ lại cũng bị Cao Nguyên Khải cướp mất. Hấn từ trước đến giờ chưa từng tin vào nhất kiến chung tình, sau khi gặp Hàn Mặc Mặc, tâm hấn dường như sống đi chết lại. Cao Nguyên Khải, bốn vương tử sớm vốn đã không đội trời chung với người, đợi đi, một khi bốn vương lên làm vua, tất thấy sẽ thuộc về bốn vương!

Hàn Mặc Mặc xoay người một cái, thất lựng truyền đến cơn đau ê ẩm, nàng nga một tiếng nhỏ, đủ để làm người nằm cạnh đang ôm lấy nàng cũng chợt tỉnh. Cái loại thuốc xuân dược này cũng thật là mạnh, tối hôm qua hấn luôn miệng kêu nóng kêu nóng, ba bốn lần đều khiến nàng xui lợ, sức lực bị rút cạn, kết quả là bây giờ chỉ cần xoay người một cái, thất lựng đã đòi dậy khởi nghĩ rồi. Cái chính là, hấn còn không thèm rút vật xấu xa kia ra khỏi người nàng, Hàn Mặc Mặc không cử động nổi, ngượng chín cả mặt đưa tay nhỏ lên đánh đầu hấn “Chàng có rút ra không thì bảo?”

“Thật êm, thật êm!”

“Cao Nguyên Khải người vô sỉ!”

“Nương tử, vi phu hình như vẫn thấy hơi nóng!”

“Người cầm miệng cho bốn cung, còn nói nữa ta cầm đứt lưỡi người!”

Cao Nguyên Khải không đợi nàng nói xong, đã vội chu môi ra thách thức, kết quả bị cắn một cái khiến môi sưng vù lên, ai bảo dám dứt giây động rừng, thách ai không thách, lại dám trêu ghẹo nương tử nóng tính. Nhìn khuôn mặt với chiếc môi sưng vù của hấn, dù có tuần tú đến mấy cũng khiến bọn Phúc Tồn Phúc Tâm nín cười đến rung cả người. Hình như vương gia sớm đã đắc tội với vương phi rồi, ôi vương gia anh minh kiêu ngạo một thời của chúng thần.

Liễu Bán Hạ thân hắc y dẫn theo một tiểu cô nương chỉ tầm mười bảy mười tám tuổi bước vào sương phòng, vị cô nương này dung mạo rất dễ nhìn, chỉ có điều hơi xơ xác, y phục trên người cũng có chút tàn tạ. Vừa liếc thấy người ngồi trên ghế, nàng ta đã lập tức quỳ xuống, nức nở “Vương gia, xin hãy thu nhận tiểu nữ, bây giờ gia đình tiểu nữ đã không còn nơi nương thân nữa rồi!”

Cao Nguyên Lâm không phải không biết nàng ta, đây chẳng phải là Lục tiểu thư con gái Lục Quan Cường dưới trướng hấn đó sao, bây giờ lại ra nông nổi này. Lục Quan Cường cũng không phải không nghe lời, toàn bộ số bạc cướp được của dân chúng đã góp vào cho đội quân của hấn và Mông Cổ, Cao Nguyên Khải người đúng là cao tay, vừa đến đã đuổi đi mất một người quan trọng trong ngân khố của ta!

Cao Nguyên Lâm ngồi xuống, tay lớn nâng cằm nữ nhân lên “Người muốn làm người của bốn vương, sau khi gia đình người suy sụp?” rồi cười lớn

Lục Hương Mai thất thần sụp xuống, nói như sắp khóc đến nơi “Vương gia, nể tình phụ thân của tiểu nữ, xin hãy giúp tiểu nữ lần này, nếu không gia đình sẽ chết đói mất!”

Cao Nguyên Lâm trong đầu xẹt qua một ý nghĩ, cho Liễu Bán Hạ lui ra ngoài, rồi đứng quay lưng lại với nữ nhân đang quỳ dưới đất “Người rất quen thuộc với đường đi trong Lục phủ?”

Lục Hương Mai như vớ được vàng, liên tục gật đầu. Cao Nguyên Lâm cười lạnh, xem ra cái thứ như nàng ta vẫn còn có thể lợi dụng được, trước tiên phải bí mật tam vương phi, à không, phải là nhị vương phi của hắn về đây đã. Hàn Mặc Mặc, nàng tuyệt đối phải thuộc về ta! Cao Nguyên Khải, ta không tin người đủ khả năng cướp được Mặc nhi về tay người, lọt vào được đến đây tất chỉ có đường chết!

“Thật là dễ thương quá!”. Hàn Mặc Mặc chu môi hôn lên cánh môi sưng phù của hắn, vui vẻ chọc ghẹo, Cao Nguyên Khải đang mải mê đọc sách cũng vì nàng mà phân tán. Phúc Tồn cùng Phúc Tâm đứng hai bên cửa nhanh chóng nhìn nhau rồi quay ra ngoài, vương gia à, người càng ngày càng làm chúng thần nhìn không ra rồi đó!

Hắn không vui quay đầu sang bên kia, tránh mặt nàng, biểu cảm hờn dỗi không khác gì trẻ con “Nương tử, vi phu rất đau!”. Hàn Mặc Mặc thở dài, hai tay nhỏ áp lấy má hắn, quay đầu hắn đối mặt với nàng, lấy trong túi ra một chút dược liệu “Vì thế bốn cung mới đích thân làm một chút dược liệu đây rồi, mau lên ta bôi cho!”. Cao Nguyên Khải vốn rất thích ăn đậu hũ của nương tử, vội vàng vàng ôm nàng thủ thủ “Mặc nhi, chút dược liệu ấy không giảm đau được! Nàng có nhớ thuốc giảm đau lần trước nữa không?” Hàn Mặc Mặc nhất thời hai má đỏ ửng, bộ dạng đẹp đến mê hồn, nàng đẩy hắn ra, ngúng nguẩy bước ra khỏi thư phòng “Xấu xa, ta vừa muốn chăm sóc chàng một tí, lại muốn ăn đậu hũ hử, đừng mơ!”. Bóng dáng yêu kiều biến mất sau cánh cửa, Cao Nguyên Khải mỉm cười âm áp, thế gian này hắn không cầu điều chi, chỉ cầu có nàng mãi mãi ở bên, có thể mãi mãi bồi nàng thật tốt.

12. Thượng 11

Chương 14

Hàn Mặc Mặc rảnh rồi bước ra sau vườn của Lục phủ, vốn trong phủ cũng có nhiều nha hoàn, nhưng từ khi Lục gia bị cách chức, bọn họ cũng kéo nhau đi ra khỏi phủ, Cao Nguyên Khải vốn không tin tưởng bất cứ ai ở bên ngoài, mới tự mình chăm sóc cho nàng, vừa rồi hắn sai năm thị vệ đi cùng nàng, chính mình lại phải ra ngoài có chút chuyện. Hàn Mặc Mặc phân phó người đứng ngoài xong, một mình tiến vào vườn rộng lớn, oa, thật nhiều dược liệu quý, nàng ngồi xuống hái một nhúm Hoàn Ngọc đỏ, vui vẻ cho vào túi nhỏ. Dưới ánh nắng yếu ớt, ngũ quan của nàng thật sự rất mê người, từng đường nét hiện lên mờ ảo, nữ nhân ngồi giữa vùng cỏ rộng lớn, ánh nắng lung linh chiếu lên y phục trên người, như bức tranh vẽ ngàn năm có một.

Bỗng đằng sau lưng xuất hiện một thân hình cao lớn, Hàn Mặc Mặc phát hiện đây không phải là mùi hương của Cao Nguyên Khải, giật mình định ngoảnh lại, miệng đã bị bịt kín, là mùi thuốc ngủ, nàng chỉ kịp a lên một tiếng rồi ngất xỉu, thân thể bị bế bổng lên, áp vào lồng ngực tuy rắn chắc nhưng không hề ấm áp, quen thuộc.

Hàn Mặc Mặc ưm một tiếng nhẹ, trên trán truyền đến cảm giác đau nhức, nàng từ từ mở hai mắt ra, mới phát hiện xung quanh nhìn rất lạ, rõ ràng nàng chưa từng bước vào nơi này. Chính mình còn nằm trên chiếc giường rộng lớn xa hoa. Hàn Mặc Mặc cảnh giác ngồi dậy, đằng sau tấm màn một nữ nha hoàn tiến tới “Tiểu thư, người đã thanh tỉnh, để tiểu nữ giúp người thay y phục”. Hàn Mặc Mặc vội vàng lùi lại phía sau, cảnh giác lắc đầu “Người là ai, đây là đâu?”. Chúc Tiểu Ngọc đi theo Nhị vương gia từ nhỏ, tuy chỉ làm một nha hoàn thông phòng nhưng đây là lần đầu tiên nàng ta thấy được một nữ nhân kiêu diễm đến vậy, vị tiểu thư này thật sự rất xinh đẹp động lòng người. Chu Tiểu Ngọc nhìn Hàn Mặc Mặc đến thất thần, tuy nhiên một tia chán ghét xẹt qua ánh mắt nàng ta, Chu Tiểu Ngọc cứ ngỡ nhị vương gia sẽ không cần đến nữ nhân, vì vậy hắn sẽ chỉ thuộc về một mình nàng, nhưng bây giờ lại có nữ nhân dung mạo tựa tiên nữ này ở đây, nàng ta chắc chắn sẽ cướp mất nhị vương gia khỏi tay nàng. Chu Tiểu Ngọc không rõ nữ nhân này có địa vị như thế nào, nhưng nhị vương gia đã dặn nàng chăm sóc nàng ta thật chu đáo, vì vậy bây giờ nàng ta có muốn kháng cự cũng chỉ là vô lực. Chu Tiểu Ngọc cầm mạnh lấy tay Hàn Mặc Mặc lôi xuống, sau lưng nhị vương gia, nàng ta cũng chỉ là kẻ ngang hàng với nàng thôi. Hàn Mặc Mặc ánh mắt lạnh lùng lạnh đậm đối với nha hoàn trước mặt, miệng nhỏ phun ra từng tiếng “Hỗn xược, mau buông tay bốn cung!”

Chu Tiểu Ngọc hơi bất ngờ một chút, tuy nhiên nhanh chóng lấy lại vẻ kiêu ngạo, đối với vị tiểu thư bướng bỉnh này nên dạy dỗ một chút “Tiểu thư, ta vốn không biết người từ đâu ra, nhưng đã vào đây rồi, đừng lấy giọng đó mà nói chuyện với ta, hiểu chưa?”

Hàn Mặc Mặc cười nhẹ một tiếng, thân ảnh nhỏ nhắn lách qua Chu Tiểu Ngọc tiến nhanh về phía cửa, tuy nhiên hai bên đã có quân lính canh chặt, không cho nàng ra. Hàn Mặc Mặc đối với quân lính hai bên hét lớn “ Các người mau tránh ra cho bốn cung, khi quân phạm thượng các người dám?”

Một tên cầm đầu cúi xuống trước nàng, rồi lại ngoảnh lên “ Xin tiểu thư quay vào, chủ nhân đã có lệnh không cho phép tiểu thư ra khỏi đây!”

Hàn Mặc Mặc ánh mắt phi thường lạnh lùng bước qua người tên lính, đi ra ngoài, cánh tay của nàng liền đã bị nắm lại, quân lính hai bên cũng đột nhiên cúi xuống, Hàn Mặc Mặc tức giận, quay lại “ ta là đương gia Kỷ vương phi, các người mau tránh ra!”. Dung mạo này thật sự rất quen thuộc, đúng rồi, chính là hắc hắc y nhân đã ức hiếp nàng lần trước. Cao Nguyên Lâm nhìn nàng đến sững sờ “ Mặc nhi, cuối cùng ta cũng gặp lại nàng?”. Chát, má phải hắc truyền đến cơn đau buốt, Hàn Mặc Mặc cảnh giác lùi về phía sau, nàng vừa rồi đã động thủ tát hắc một cái, thân thể có chút run lên, quân lính lập tức chia gươm về phía nàng. Hàn Mặc Mặc đứng vững “ Cần rõ, dám động đến bốn cung, người là kẻ trượng phu, há chỉ vì chút chuyện liền bắt cóc bốn cung đến đây, muốn chết không toàn thây?”

Cao Nguyên Lâm lau đi vết máu bên khóe miệng, Chu Tiểu Ngọc cũng chạy đến nhưng liền bị hắc khuất tay cho lui, quân lính hai bên cũng lui xuống, bây giờ chỉ còn hắc và nàng đang đứng cách xa nhau. Hàn Mặc Mặc chỉ tay vào mặt hắc lớn tiếng “ đừng tiến lại đây, thứ bản thủ không đáng mặt nam nhân!”

Cao Nguyên Lâm hai bước đã tiến tới sát nàng, tay hắc chế trụ cánh tay nhỏ đang không ngừng đánh loạn trên người hắc, tay kia nâng cằm nàng lên, ôn nhu nói “ Mặc nhi, nàng đừng làm loạn, bốn vương hứa sẽ đối xử với nàng thật tốt!”

Hàn Mặc Mặc vừa nhanh chóng rút được một tay ra, hướng má trái hắc đánh mạnh một cái nữa “ Không được gọi tên bốn cung, mau chóng thả ta ra, Kỷ vương gia nhất định sẽ không để người yên!”

Cao Nguyên Lâm lửa giận phừng phừng nắm mạnh cổ tay nàng, lôi vào sương phòng, nữ nhân ngang ngạnh, lại dám đánh hắc hai cái. Cao Nguyên Lâm đẩy nàng ngã xuống giường lớn, một thân trường bào lạnh lùng bước ra ngoài “ Mặc nhi, bốn vương nói cho nàng biết, Cao Nguyên Lâm ta có được nàng, kẻ nào cũng không thể cướp nàng ra khỏi ta!”

Hàn Mặc Mặc ngồi dậy, ánh mắt chung thủy lãnh đạm “ Hóa ra người là nhị vương gia, nghe danh đã lâu, bây giờ mới được gặp!”. Giọng nói lãnh lẽo vang lên đều đều “ Cao Nguyên Lâm, ta là Kỷ vương phi, cũng là biểu muội của người, chúng ta không thù không oán, có gì người lại đi ức hiếp nương tử của huynh đệ?”

Cao Nguyên Lâm khựng lại, ánh mắt phát ra tia ác khí tiến tới gần nàng, tay lớn mau chóng bắt lấy cằm nhỏ xinh đẹp của nàng, nâng lên “ Mặc nhi, nàng nhớ rõ, kể từ giờ phút này trở đi, nàng chính là vương phi của ta, không có sự cho phép của ta, nàng không được tùy tiện tự xưng mình là Kỷ vương phi!”

Hàn Mặc Mặc nhếch miệng nhạt nhẽo “ Cao Nguyên Lâm, người đúng như lời đồn đại, đều thua tướng công của ta, tất cả đều thua chàng!”

Cao Nguyên Lâm tức giận, ánh mắt thiêu đốt nhìn môi nhỏ của nàng. Hàn Mặc Mặc đương nhiên biết hắc ác độc nham hiểm cỡ nào, nhưng nàng không sợ, cùng lắm nàng chết đi là được, nhưng nếu không được gặp lại Cao Nguyên Khải, nàng mới thấy luyến tiếc. Hàn Mặc Mặc cảm thấy cằm mình như bị bóp chặt, rất đau đớn nhưng ánh mắt vẫn kiên cường phun ra từng chữ “ Người giết ta đi, mau giết ta, không phải ta vừa nhục mạ người sao, còn nữa, ta sẽ không bao giờ là nữ nhân của người!”

Cao Nguyên Lâm khựng một cái, vội vàng buông cằm nhỏ, đẩy người trên giường ngã ra, hắc một thân trường bào quay đi, còn để lại lời “ Đừng mong bốn vương sẽ giết nàng, nàng mau chóng quên tên Cao Nguyên Khải đi, người đâu, canh cửa phòng thật chặt, không cho Nhị vương phi ra khỏi phòng một bước, dám trái lệnh chém đầu không tha!”

Hàn Mặc Mặc bây giờ mới cảm thấy chính mình thật bất lực, nàng ngồi rung rẩy cuối góc giường, hốc mắt chợt đỏ lên, nước mắt bắt đầu chảy xuống, Cao Nguyên Khải, chàng mau đến cứu ta!

Lục Phủ chi Giang Châu

Nam nhân một thân trường bào cả người phát ra ác khí cuộn cuộn, ánh mắt lạnh lẽo nhìn ra phía cửa lớn chờ đợi tin tức. Phúc Tồn cùng Phúc Tâm nhanh chóng chạy vào, vút trong tay xuống một nữ nhân nhìn

cực kì thê thảm, tóc tai rối bời, y phục trên người cũng xộc xệch rách nát đến đau thương. Nữ nhân nọ run rẩy quỳ sụp xuống dưới đất, Cao Nguyên Khải lãnh khóc gần từng tiếng “ Nói mau, vương phi ở đâu?”. Lục Hương Mai sau khi giúp Cao Nguyên Lâm bắt cóc được Hàn Mặc Mặc, hết giá trị lợi dụng liền bị hắn ta đem khao quân lính, rốt cuộc cũng trốn ra được, ai ngờ lại rơi vào tay Phúc Tồn. Lục Hương Mai lắc đầu sợ sệt “ Tiểu nữ không biết, xin vương gia tha mạng, tiểu nữ thật sự không biết!”

Phúc Tồn kéo thêm hai tên ăn mày nữa quỳ sụp xuống gần Lục Hương Mai, Lục Quan Cường cùng Lục phu nhân ôm lấy con gái kêu gào “ Mai Mai, con mau nói đi, nếu không cả nhà chúng ta sẽ chết không toàn thân đó, mau nói đi con!”

Cao Nguyên Khải gầm một tiếng, rốt cuộc cũng biết rõ chân tướng, hắn không nói hai lời liền lấy gươm kề cổ Lục Hương Mai, bắt nàng ta phải tiết lộ nơi bọn chúng bắt giấu Hàn Mặc Mặc.

Hoàng thượng sau khi đã biết tin cũng điều đến một lượng lớn quân lính, chuẩn bị tiến hành cùng Cao Nguyên Khải tấn công chính diện vào chiến tuyến của Cao Nguyên Lâm cùng quân Mông Cổ mới xây dựng chưa lâu, thế lực còn non yếu. Dù sao chỉ khép tội bắt cóc vương phi, Cao Nguyên Lâm cũng đã không toàn thân rồi, hơn nữa trong tay hoàng thượng cũng đã có rất nhiều bằng chứng hắn ta mua chuộc quan huyện lệnh, bòn rút của công, làm việc riêng. Cao Nguyên Lâm cũng thật ngu muội, phần lớn những đại thần trong triều bây giờ đã không còn nghe lời hắn, trước mặt hắn thì vâng vâng dạ dạ, sau lưng đã cùng hoàng thượng tính kế, bây giờ thêm việc hắn dám ngang nhiên bắt cóc vương phi của Cao Nguyên Khải, cái ngày này cuối cùng cũng đã đến rồi.

13. Thượng 12

Chương 15

Đêm khuya, Hàn Mặc Mặc lúi trong người ra một bình dược liệu, loại dược liệu này nàng đã lén chế tạo từ lúc còn ở Kỷ vương phủ, chỉ cần hít một chút thôi là người lớn cũng lăn quay ra ngủ mấy ngày mấy đêm, hôm nay hình như ở đây có yến tiệc gì đấy, tối nay quân lính rủ nhau đi chỉ để lại khoảng năm tên canh nàng, nghe đâu nhị vương gia tổ chức yến tiệc thông báo chuẩn bị lập vương phi, Hàn Mặc Mặc nuốt cảm giác buồn nôn kinh tởm tên kia xuống. Nàng khoét một lỗ ở cửa chính, nhanh chóng thổi một hơi ra ngoài, tức thì tiếng ỳnh ỳnh vang lên, đám quân lính trước cổng đã ngã xuống ngủ như heo. Hàn Mặc Mặc khê khàng mở cửa, rón rén bước ra ngoài, đêm tối không thấy đường, nàng men theo dây tường xuân trên tường bước từng bước chậm chạp. Nhất định hôm nay phải thoát ra khỏi nơi này, nếu không ngày kia tên đầu heo Cao Nguyên Lâm sẽ bắt nàng thành thân với hắn, sắc phong Nhị vương phi, cho dù hắn có làm gì, hoàng thượng chung quy cũng không nhúng tay vào, nàng chết cũng không làm, hơn nữa Cao Nguyên Khải chắc chắn đã tìm nàng đến phát điên, lần trước nàng chỉ lạc một chút, hắn đã hoảng sợ khiếp đảm rồi, lần này cũng đã ba ngày, Hàn Mặc Mặc chỉ nghĩ thôi cũng thấy thương hắn đến phát hoảng rồi.

Bỗng tay nàng bị kéo một cái, cả người rơi gọn vào lòng ngực ấm áp, Hàn Mặc Mặc nhất thời hoảng loạn đâm đá túi bụi “ Mau thả ta ra, cần rồi, ta nhất quyết không bao giờ trở thành vương phi của ngươi, thả ta ra tên vô sỉ hạ lưu không có tình người, nương tử của huynh đệ cũng không tha, cút đi, cút ngay, ta kinh tởm ngươi Cao Nguyên Lâm”. Hàn Mặc Mặc bị mùi hương quen thuộc làm giật mình, má phải đột nhiên bị một giọt nước rơi vào, nàng lạnh yên không nói gì nữa, hai tay lập tức ôm lấy người kia. Trên đỉnh đầu nàng truyền ra giọng nói ấm áp quen thuộc “ Mặc nhi, nàng không làm sao chứ? Vi phu nhớ nàng đến phát điên ra rồi ” run run.

Hàn Mặc Mặc nhất thời không biết nói gì, cảm giác uất ức trào lên, nàng ôm chặt lấy hắn không buông, nước mắt bắt đầu rơi xuống “ Khải, ta còn tưởng sẽ không bao giờ gặp lại chàng nữa!”. Cao Nguyên Khải ôm chặt nương tử vào lòng, Hàn Mặc Mặc còn cảm tưởng phổi nàng sắp bị nổ tung, hắn hôn lên nước mắt của nàng “ Mặc nhi, là vi phu không tốt, nhất định ta sẽ không để nàng chịu uất ức thêm một lần nào nữa, ngoan, bây giờ cùng ta rời đi!”. Hàn Mặc Mặc gật đầu, tay nhỏ lau đi giọt nước mắt trên sống mũi hắn “ Được, mau một chút, nếu không có kẻ phát hiện ra sẽ phiền toái!”

Đêm nay toàn bộ quân lính cũng đã chuẩn bị tổng tiến công đánh lật căn cứ này, hắn trước tiên phải cứu Mặc nhi ra trước, sau đó sẽ một lần đánh bật toàn bộ đám quân lèo tèo của Cao Nguyên Lâm. Bọn họ vừa rời đi được một lát, đuốc lửa xung quanh đột nhiên cháy sáng, rất đông quân lính đang bao vây Hàn Mặc

Mặc cùng Cao Nguyên Khải, hần bình tĩnh ôm nàng vào lòng, lãnh khốc lên tiếng “ To gan, còn không mau lui xuống?”

Cao Nguyên Lâm từ từ bước ra, ánh mắt quỷ dị nhìn về phía bọn họ, nhàn nhạt lên tiếng “ Đệ đệ, hôm nay có việc gì sao, lại ghé thăm đến đạo quán của ta?”

Hàn Mặc Mặc lập tức cảm thấy buồn nôn, nước chua trong cổ họng cứ trào ra, Cao Nguyên Lâm người kinh tởm. Cao Nguyên Khải vỗ lưng trấn an nàng, đối với người trước mặt lãnh đạm lên tiếng “ Sư huynh, ta cũng chỉ muốn đến đón vương phi của ta về phủ, không hiểu sao có người lại bắt ép nàng đến đây?”

Cao Nguyên Lâm nhìn thấy nữ nhân mình yêu ở trong lòng nam nhân khác, nhất thời tức giận đến nổi hết cả mắt, hần sững nòng nòng như vậy, nhưng bất cứ khi nào hần xuất hiện hay đến thăm nàng, Hàn Mặc Mặc lập tức kinh tởm nôn lấy nôn để, vì vậy mà mấy ngày hôm nay không dám xuất hiện trước mặt nàng. Hần cứ tưởng chỉ cần đối xử tốt với nàng, mỹ nhân sẽ không xa lánh hần nữa, sẽ đồng ý làm nữ nhân mãi mãi ở bên cạnh hần. Hôm nay hần cảm thấy mình sai thật rồi, cho dù hần làm bất cứ thứ gì đi nữa, khẳng định Hàn Mặc Mặc mãi mãi không bao giờ thuộc về hần, không được, chỉ cần giết được Cao Nguyên Khải, giết đi người nàng lưu luyến, nàng sẽ thuộc về hần, ít nhất là thể xác. Cao Nguyên Lâm cười lạnh “ Đệ đệ, đệ nhằm người rồi chẳng, đó là nữ nhân của ta, đệ nên tránh nàng ra một chút!”. Hàn Mặc Mặc nghe xong mấy lời này của hần không tự chủ mà bùm mình nôn ọe một tiếng, đầu óc cũng có chút choáng váng, Cao Nguyên Khải đỡ lấy gáy nàng, khuôn mặt xinh đẹp tựa tiên nữ áp vào lồng ngực ấm áp “ Mặc nhi đừng sợ, vi phu nhất định sẽ bảo vệ nàng!”. Cao Nguyên Lâm cũng muốn tiến lại đỡ nữ nhân, nhưng hần mỉm cười chua chát, nàng kinh tởm hần đến thế sao. Cao Nguyên Khải, người sớm chết đi, Mặc nhi đã là người của bốn vương rồi, tại sao lúc nào ta cũng bại trận dưới chân người? Tại sao?

Cao Nguyên Lâm chìa mũi gương về phía Cao Nguyên Khải, ra lệnh “ Đệ đệ, mau tránh ra, Mặc nhi, nàng bước về phía bốn vương, nếu không Cao Nguyên Khải sẽ chết không toàn thây!”

Cao Nguyên Khải cũng từ từ đưa gương lên, lãnh khốc nhìn người đối diện, càng ôm chặt nữ nhân trong lòng hơn “ Người cầm miệng, thứ như người không xứng đáng làm huynh đệ của bốn vương!”

Hàn Mặc Mặc tựa hần người vào lòng hần, từ từ quay lại đối mặt với Cao Nguyên Lâm “ Cao Nguyên Lâm, người không đáng trách, người đáng thương, người hần cũng rất cô đơn tịch mịch như tướng công của ta, nhưng người biết không, thế gian này ta chỉ yêu một mình hần, có phúc cùng hưởng có họa cùng chia, hôm nay nếu được, người hãy làm người tốt một lần, thành toàn cho chúng ta, để ta cùng hần chết đi, người sẽ trừ đi vật cản đường người bấy lâu nay!”

Cao Nguyên Khải vốn dĩ không cần nao núng, quân lính của hần đã sắp xếp ở bên ngoài rất đông rồi, bây giờ chắc chắn cũng đã bắt đầu hành động rồi, nói không chừng chỉ một lúc nữa thôi sẽ bước vào đây bao vây. Nhưng Cao Nguyên Lâm thì khác, sau khi nghe những lời cay đắng từ miệng nàng, hần thất thần nhìn dung mạo kiều sa yếu ớt nép trong lòng Cao Nguyên Khải, mỉm cười chua chát. Đúng như Cao Nguyên Khải dự đoán, quân lính của hần đã kịp thời bao vây xung quanh. Cao Nguyên Lâm không tin vào mắt mình, hần đã bị bao vây, hai tên lính cầm chặt tay hần không buông, xung quanh tất cả căn cứ đều bốc cháy, Cao Nguyên Lâm đau đớn như đã thú bị thương, hét lớn “ Cao Nguyên Khải, ta hận ngươi!!!!”

Cao Nguyên Khải bước tới, úp mặt nữ nhân vào ngực, không muốn cho nàng nhìn thấy cảnh tượng ghê rợn, Hàn Mặc Mặc lặng người không nói gì, Cao Nguyên Lâm vùng ra, hai tên lính không kịp ngăn cản, hần như tên điên lao về phía Cao Nguyên Khải, dùng hết nội công chưởng một chưởng cuối cùng này, Cao Nguyên Khải, người hại ta ra nông nổi này, ta nhất định cùng người xuống Hoàng Tuyền. Hàn Mặc Mặc vốn nghe thấy âm thanh lớn truyền đến, nhất thời nhìn ra ngoài, xoay lưng lại đẩy Cao Nguyên Khải sang một bên, chính mình thay hần chịu một chưởng.

Nữ nhân dung mạo thuần khiết thanh thoát khoe miệng đầy ra một chút máu, thân thể yếu ớt rung rung, Cao Nguyên Khải hốt hoảng đỡ lấy nàng, Hàn Mặc Mặc đưa tay lên, áp vào má hần, khoe mắt chảy ra một giọt lệ “ Khải, chàng không sao chứ?” rồi ngất đi. Cao Nguyên Khải như kẻ điên, khuôn mặt trắng bệch ôm lấy nàng, miệng lắp bắp “ Mặc nhi, nàng sẽ không sao, mau tỉnh lại nói cho vi phu biết, nàng sẽ không sao!”

Cao Nguyên Lâm quỳ xuống dưới đất, thất thần nhìn nữ tử yếu ớt nằm yên trong lòng Cao Nguyên Khải, hần vừa làm cái gì thế này, hần chưa từng muốn làm tổn hại đến Mặc nhi, tại sao nàng lại đỡ cho Cao

Nguyên Khải một chương như vậy, tại sao hắn còn tồn tại trên cuộc đời này làm gì, hắn mất tất cả rồi, lại còn phải chứng kiến nữ tử mình yêu thương vì một kẻ khác mà chấp nhận cái chết, Cao Nguyên Lâm cười man dại, rút kiếm trong người ra, kẻ cổ mình, kết thúc sinh mạng.

14. Thương 13

Chương 16 (end)

Nguyệt Tường Bắc Chu đại quốc năm Tân Đế.

Kỷ Vương Phủ

“Mặc nhi, tại sao nàng vẫn chưa tỉnh lại, có phải nàng không muốn nhìn thấy vi phu nữa không?” Nam nhân một thân trường bào đau đớn ngồi bên giường lớn, tay nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nữ tử dung mạo phi thường tuyệt trần trên giường, đang yếu ớt ngủ say, môi thắm đỏ, lông mi dài cao vút như liễu rủ.

“Mặc nhi, nàng rất thích ngủ, ta biết, đã một tháng rồi, vi phu không thích nhìn thấy nàng ngủ lâu như thế, tỉnh dậy được không?”

“Mặc nhi, nếu nàng không chịu tỉnh lại, ta cũng sẽ cùng nàng ngủ, được không?”

Hàn Mặc Mặc tất cả đều nghe rõ, nhưng làm thế nào cũng không mở mắt ra nổi, mọi thứ dường như đều mơ hồ.

Ngự y đệ nhất đương triều cũng đã được mời tới chữa bệnh cho vương phi, ông ta cúi đầu trước vương gia “Chúc mừng vương gia, vương phi đã có kinh hỉ, là long phụng thai, nhưng nếu người không tỉnh lại sớm, sợ sẽ không giữ được thai nhi!” “Tiểu nhân đã bắt mạch cho vương phi, mạch tượng đều ổn định, nội thương trong người đã khôi phục hoàn toàn, chỉ có điều không biết vì sao người vẫn chưa chịu thanh tỉnh”.

Hàn Mặc Mặc trong mơ lạc vào một vùng thảo nguyên rộng lớn, được thoải mái tự do bay nhảy, không hề bị bó buộc, trời cao trong xanh. Nàng đang thoải mái cho một chú thỏ ngọc ăn, từ đằng xa, một mệnh phụ phu nhân hiền hậu bước lại, trên người tỏa ra ánh hào quang rực rỡ, ánh mắt ôn nhu cùng yêu thương nhìn nàng, đưa bàn tay ra, khẽ gọi “Hong Liễn tiên tử, có muốn cùng cô trở về không?”. Hàn Mặc Mặc nhu thuận đứng dậy, vui vẻ nhìn người trước mặt, khi nàng vừa định nắm lấy tay kia, phía đằng sau truyền đến âm thanh quen thuộc “Mặc nhi, hãy ở lại, cùng với vi phu, đừng đi”. Nàng ngoảnh lại, phía đằng xa nơi góc chân trời có ba thân ảnh cùng nhau đứng đó, nam nhân trên tay bế hai đứa trẻ, một gái một trai hướng nàng thân thuộc, Hàn Mặc Mặc khéo mắt ứa ra một chút nước, lưu luyến nhìn lại phía sau, nam nhân kia, sao mà quen thuộc đến vậy, tấm nàng bỗng nhiên co thắt đau đớn. Mệnh phụ phu nhân hiền hậu cầm lấy tay nàng, vuốt nhẹ “Hong Liễn, cô không giữ được người nữa rồi, mau trở về cùng hắn đi!”

Hàn Mặc Mặc yếu ớt đưa bàn tay lên, nàng khi ngủ rất ghét sự ẩm ướt, tại sao bụng nàng lại ướt đầm thế này, nàng từ từ mở mắt ra, bắt gặp ánh nhìn đầy hốt hoảng xen lẫn của người kia, Hàn Mặc Mặc đưa tay chùi đi vết nước mắt trên má Cao Nguyên Khải, yếu ớt trách “Trượng phu không được rơi nước mắt, thật nhất gan!”

Cao Nguyên Khải mừng như điên ôm chầm lấy người trên giường, bằng tốc độ nhanh nhất cho truyền ngự y, miệng lắp ba lắp bắp “Mặc nhi, nàng đã tỉnh, nàng có biết nàng đã ngủ một tháng rồi không, Mặc nhi, ta yêu nàng, ta vốn dĩ sẽ ngày nào cũng nói với nàng ta yêu nàng, nàng đừng ngủ lâu nữa, ta sợ chính mình sẽ không đủ tỉnh táo để sống nữa, Mặc nhi, ta yêu nàng!”

Hàn Mặc Mặc tuy còn yếu, nhưng vẫn đưa tay ra vuốt lưng hắn “Không phải là ta đã tỉnh rồi sao? Chẳng thật nhiều lời!”

Không đúng, nàng sờ tay xuống bụng mình, có chút nhấp nhô, chẳng lẽ lúc ngủ đã bị Cao Nguyên Khải bồi thành heo rồi, không đúng, tại sao lại nhiều mỡ thế này. Cao Nguyên Khải vội vàng cầm tay nàng đang nhéo nhéo bụng nàng ra, vui vẻ nhìn nàng “Mặc nhi, nàng nhéo thế hai bảo bảo sẽ đau!”

Hàn Mặc Mặc không tin được cảm mũi hắn véo lệch hẳn sang một bên “hả?”

Cao Nguyên Khải ôn nhu xoa bụng nàng “ Mặc nhi, là long phụng thai, nàng mang hai bảo bảo được bốn tháng rồi! ”

Hàn Mặc Mặc hồi tưởng lại một chút, quý thủy rất lâu rồi chưa có tới, hơn nữa lúc nàng bị bắt đi, thường nôn mửa vào buổi sáng. Cao Nguyên Khải bế nàng ôm vào lòng, hướng trán nương tử hôn trụ ” Mặc nhi, nương tử, mẫu thân của các con ta”

Hàn Mặc Mặc trong lòng truyền đến một cổ ấm áp, vòng tay qua cổ hần, môi kề môi.

Ba tháng sau

Kỷ vương phủ

Nữ nhân một thân lam bào thoải mái ngắm nhìn lũ thỏ nhỏ chơi đùa trong ánh nắng, ngũ quan đẹp đẽ đến mê hồn người, nàng ngồi trên trường kỷ được đặt giữa vườn, tay nhỏ khẽ xoa bụng ôn nhu, trong mắt ánh lên niềm hạnh phúc ” Hai bảo bảo thật ngoan, còn chút thời gian nữa sẽ được ra ngoài cùng mẫu thân, mẫu thân rất yêu thương các con!”

“ Đúng rồi, phụ thân cũng rất yêu mẫu thân của các con!” Cao Nguyên Khải không biết từ đâu xuất hiện, tựa cằm vào vai nàng, tay lớn vòng ra trước khẽ đặt lên bụng tròn vo của nàng.

Hàn Mặc Mặc cười khẽ, xoay người lại bám lấy cổ hần, thoải mái để phu quân bế về phòng, thật ra nàng mang thai long phụng cũng rất mệt mỏi, đến tháng thứ bảy liền hạn chế đi lại, mà Cao Nguyên Khải hào hứng gánh trọng trách làm đôi chân cho nương tử, bọn người hầu cùng Phúc Tồn cũng chẳng lấy gì làm lạ, vương gia yêu vương phi như vậy, họ còn không hâm mộ đến chết đi chứ.

Có người từng nói với ta rằng, cô đơn vốn dĩ không đáng sợ, đáng sợ ở chỗ người ta biến nỗi cô đơn thành một cái vỏ bọc lớn, cô lập mình với cuộc sống xung quanh, đến khi có người chạm vào, nó sẽ biến thành một cái màng siết chặt đau đớn mãi không buông! Cao Nguyên Lâm thật ra cũng có điểm đáng thương, suốt đời thua kém, lại bị hận thù dai dẳng, Hàn Mặc Mặc như ánh lửa thấp lên tia hy vọng trong cuộc đời hần, nhưng thứ ánh sáng đẹp đẽ đó vốn không thuộc về hần, mãi mãi không bao giờ rọi sáng tâm hồn hần. Hai chữ “ Duyên Phận” rất khó ngờ, vì vậy nếu thứ gì không thuộc về mình, đừng cố ôm lấy rồi mang thêm đau khổ cho bản thân.

Không có ngoại truyện

~ Toàn Văn Hoàn~

P/s: các bạn đọc xong nhớ cho mình nhận xét nha, đây là truyện thứ 2 mình viết, nhưng là truyện cổ đại đầu tiên của mình, một truyện nữa là hiện đại nhưng đều sùng với ít ngược thôi, vì mình thích ngọt nên cũng không nỡ viết ngược, mình team 3s nhé, bạn nào cùng sở thích lên face kết bạn cho vui nha!

Nói chung là lần đầu viết truyện cổ đại nên còn lóng ngóng lắm, mong các bạn bỏ qua cho, chúc các bạn đọc truyện vui vẻ :D

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sung-phi-luoi-bien-cua-vuong-gia>